



Fotó: Merényi Zita

Isten fényében

*Születésnap beszélgetés
Deák Hedvig domonkos szerzetessel*

Az Árpád-házi Szent Margitról Nevezett Szent Domonkos Rendi Nővérek Apostoli Kongregációjának leköszönő előljárója; a Magyarországi Rendfőnöknők Konferenciájának elnökségi tagja, korábbi elnöke; a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola dogmatikatanára, Deák Hedvig nővér július 15-én tölti be 50. életévét. Ebből az alkalomból beszélgettünk vele a budakeszi Sienai Szent Katalin-rendházban.

– Honnan kapta a hitet?

– A szüleim és főként a nagyszüleim fontosnak tartották a katolikus vallásgyakorlatot. Úgy gondolták, ez hozzátartozik a keresztény polgári neveltetéshez, és át akarták adni, amit ők is hoztak magukkal. Így részesültem elsőáldozási felkészítésben még a kommunizmus idején. Két évig a nagyszüleimnél laktunk, Újlipótvárosban. Az elsőáldozásomra egy föld alatti pincehelyiségben kialakított kápolnában került sor, ma ez a premontrei atyák által ellátott Szent Ágoston Lelkésziség. Valami (valaki) megfogott azon a helyen, az elsőáldozás után is szorgalmasan jártam oda szentmisére.

Tízéves koromban új lakásba költöztünk, Pasarét környékére, ahol a legközelebbi templom a ferenceseké volt. Ott derült ki számomra, hogy a hitoktatás nemcsak az elsőáldozásig tart, hanem utána is folytatódik. Elkezdtem hittanra járni, amit ferences testvérek vezettek.

(Folytatás a 9. oldalon)

*Új dékán
a Pázmány
bölcsestszerkeának
élén*
6. oldal

*Családtalálkozó
Veresegyházán
és Velemben*
8. oldal

*Ami véd,
és ami korlátoz*
A Szeged-Csanádi
Egyházmegye
ifjúsági tábora
11. oldal

„Itt vidámság van, és barátokat találunk”

Július 4. és 8. között a karitatív szervezet munkatársai és önkéntesek segítségével ukrán és kárpátaljai magyar gyerekek táboroztak a Katolikus Karitás balatonakali táborhelyén. Július 6-án Soltész Miklós államtitkár, Spányi Antal püspök, a Katolikus Karitás elnöke, Grexa Liliána, az Országgyűlés ukrán nemzetiségi szószólója és Écsy Gábor, a Karitás igazgatója is a táborba látogattak.

Már javában zajlott a sorsverseny, amikor délelőtt megérkeztünk a Karitás táborába. A három csapatot magyar, orosz és ukrán nyelven vegyesen buzdították a csapattársak és a játékezetők. Különféle labdákkal zsonglörködve igyekeztek a gyerekek megke-

rülni a távolabbra helyezett célpontot, hogy visszaérve a csapatukhoz jöhessen a következő játékos.

(Folytatás a 3. oldalon)



Nem tervezi a lemondását

A Szentatya interjút adott a Reuters hírügynökségnek

A Reuters hírügynökség újságírója, Philip Pullella július 2-án, szombaton 90 perces interjút készített Ferenc pápával, amelyben szó esett a lemondásával kapcsolatos szóbeszédről, elmaradt afrikai útjáról, tervezett oroszországi és ukránai látogatásáról, valamint az amerikai abortusztörvényről is.

Ferenc pápa cáfolja, hogy szándékában állna lemondani („Nem jutott eszembe ez a gondolat. Jelenleg nem”), és cáfolja azt a szóbeszédet is, mely szerint rákos beteg lenne. Meg erősíti viszont azt a szándékát, hogy Oroszországba és Ukrajnába utazzon, amint lehetséges, talán szeptem-

berben. A beszélgetésben elmondja azt is, hogy tiszteletben tartja az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának döntését a terhességmegszakításról, ugyanakkor megismétli, hogy határozottan ellenzi az abortuszt.

Néhányan újságcikkekből és a médiában megjelent bizonyos kommentárokból (az augusztus végi konzisztóriumtól kezdve az aqil-lai látogatásáig, ahol az 1294-ben lemondott V. Celesztin pápa van eltemetve) arra következtettek, hogy szándékában áll lemondani a pápaságról. Ferenc pápa azonban cáfolta ezeket a vélekedéseket: „A véletlen összefüggések miatt néhányan azt gondolták, hogy megismétlődik ugyanaz a »liturgia«. De meg sem fordult a fejemben.

(Folytatás a 2. oldalon)

„Egyetlen eszközöm van: szeretettel fordulni a másikhöz”

*Bemutatjuk Solymos Andrászt,
a Veszprémi Főegyházmegye újmisé papját*

Keszthelyen, a Kis Szent Teréz-bazilikában Udvardy György veszprémi érsek június 17-én áldozópappá szentelte Solymos András diakónust. A fiatal pappal eddigi életútjáról, tapasztalatairól és papi hivatásáról beszélgettünk.

„Az elsősök között volt egy gyerek, aki minden hittanóra elején zavart, amivel csak tudott, de az óra végére ő lett a legügyesebb. A szünetben leguggoltam mellé, elbeszélgettünk. Megéreztem, milyen nehéz körülmények között élhet otthon, nem lát tiszteletet, nem kap szeretetet. Ezt az ellenállást kellett minden héten leépítenem, újra és újra. Egyetlen eszközöm volt: szeretettel fordultam felé.” Solymos András a Veszprémi Főegyházmegye újmisé papja. Beszélgetésünkör éppen véget ért a tanév. Diakónusi gyakorlata során, Hévízen egyik kiemelt feladata a hitoktatás volt, amiről szívesen mesélt.

Komáromban született, hitét gyakorló családban nőtt fel. Járt hittanra, barátkozott a ministránsokkal, de nem vett részt a közösségi életben. Első mély hitélménye a győri Szent László Katolikus Szakkollégiumhoz kötődik. „Ott ébredtem rá, hogy senki nem küld szentmisére, magamtól szeretnék menni.” András napi szentmiselátogató lett. A kollégiumnak és a termesztetjárásnak köszönhetően mélyült el az istenkapcsolata, és vált lassanként személyes istenhitté. Szokásává vált a séta.

(Folytatás az 5. oldalon)



Tegyünk tanúságot Krisztusról az öregkor törékenységeiben is!

A Szentatya június 22-én folytatta az öregkorról szóló katekézissorozatot. Péter és János alakjára összpontosítva azt hangsúlyozta, hogy megváltozott életkörülményeink között is követhetjük Krisztust, és hitünk tündöklő tanúságtételére szüksége van a többi embernek. Az alábbiakban Ferenc pápa teljes katekézisének fordítását adjuk közre.

Kedves testvéreim, Isten hozott benneteket, jó napot kívánok!

Az öregkorról szóló katekéziseink sorában ma a feltámadt Jézus és Péter párbeszédéről elmélkedünk, melyet János evangéliumának végén olvashatunk (Jn 21,15–23). Ez egy megindító párbeszéd, amelyből Jézusnak a tanítványai iránt érzett minden szeretete átsugárzik, és a velük – különösen Péterrel – való kapcsolatának magasztos embersége is: gyengéd, de nem bárgyú, közvetlen, erős, szabad, nyílt kapcsolat. Emberi, és igazságban zajló kapcsolat. Így János oly spirituális, oly magasröptű evangéliuma egy Jézus és Péter közötti megrendítő kérrésszel és szeretet-felajánlással zárul, ami – teljesen természetesen – egy közöttük zajló vitával fonódik össze. Az evangélista megjegyzi, hogy ő a tények igazságáról tesz tanúságot (vö. Jn 21,24), és bennük kell keresni az igazságot.

Feltehetjük magunknak a kérdést: Képesek vagyunk-e megőrizni Jézusnak a tanítványokkal való kapcsolatát az ő oly nyílt, őszinte, közvetlen, emberi módon valóságos stílusában? Milyen a kapcsolatunk Jézussal? Olyan, mint az apostoloké vele? Nem inkább arra érzünk-e gyakran kísértést, hogy az evangélium tanúságtételét egy „mézesmázos” kinyilatkoztatás gubójába zárjuk, amely felé olykor tisztelettel fordulunk? Ez a tiszteletnek tűnő hozzáállás valójában eltávolít minket a valódi Jézustól, sőt a hit egy meglehetősen elvont, rendkívül öncélú, nagyon világias útjának alkalma lesz, amely nem Jézus útja. Jézus Isten emberré lett

Igéje, és ő emberként cselekszik; emberként, Istenemberként szól hozzánk. Emberi gyengédséggel, emberi barátsággal, emberi közelséggel. Jézus nem olyan, mint a kis szentképek cukros alakja, nem: Jézus mellettünk áll, közel van hozzánk.

Jézus Péterrel folytatott vitájában két olyan szövegrészletet is találunk, amelyek éppen az öregséggel és az idő hosszával foglalkoznak: a tanúságtétel idejével, az élet idejével. Az első lépés Jézus figyelmeztetése Péterhez: amikor fiatal voltál, önellátó voltál, amikor öreg leszel, már nem leszel annyira ura magadnak és az életednek. Mondhatná nekem is, hisz toloszékben kell lennem! Nemde? De ez van, ilyen az élet: az öregséggel együtt járnak ezek a betegségek, és el kell fogadnunk őket, ahogy jönnek, nem igaz? Nincs már meg bennünk a fiatalság ereje! És a te tanúságtételeddet is ez a gyengeség fogja kísérni – mondja Jézus. Jézusról kell tanúságot tenned a gyengeségekben, a betegségekben és a halálban is. Loyolai Szent Ignácnak van egy szép mondata, amely így szól: „Ahogyan az életben, úgy a halálban is tanúságot kell tennünk Jézus tanítványainként.” Az élet végének a tanítványi élet végének kell lennie: Jézus tanítványaiaként halunk meg, mert az Úr mindig az életkorunknak megfelelően szól hozzánk. Az evangélista hozzátéveszi saját megjegyzését: elmagyarázza, hogy Jézus a végső tanúságtételre, a vértanúságra és a halálra utalt. De nyugodtan érthetjük ezt a figyelmeztetést általánosságban is. Krisztus-követésedben meg kell tanulnod megengedni, hogy törékenységed tanítson és alakítson: a tehetetlenséged, a másokra szorultságod az öltözködésben, a közlekedésben. De te „kövess engem!” (Jn 21,19).

Jézus követése mindig folytatódik. Jó egészségekben, nem jó egészségekben, testi önellátással, nem önellátással, de Jézus követése a fontos: mindig kövessük Jézust, gyalog, futva, lassan, kerekesszékekben, de mindig kövessük! A követés bölcsességének meg kell találnia a módját,

hogy megmaradjon a hit megvallásában – így válaszol Péter: „Uram, te tudod, hogy szeretlek” (Jn 21,15.16.17) – még a gyengeség és öregség korlátozott körülményei között is. Szeretek úgy beszélgetni az idősekkel, hogy a szemükbe nézek: csillogó szemük van, olyan szemük, amely a szavaknál is többet mond, egy élet tanúságtételét. És ez gyönyörű, meg kell tartanunk a végső kig! Kövessük Jézust így, élettel telve!

Ez a Jézus és Péter közötti beszélgetés értékes tanítást tartalmaz minden tanítvány számára, mindannyiunk számára, akik hívők vagyunk. Minden idős embernek is. Tanuljuk meg törékenységünkben, hogy kifejezzük koherens tanúságtételünket egy olyan élet körülményei között, amely nagyrészt másokra szorult, nagyrészt mások kezdeményezésétől függ. A betegséggel, az öregséggel nő a másokra utaltság, már nem vagyunk annyira önellátóak, mint korábban; nő a másoktól való függés, de ekkor is egyre érettebbé válik a hitünk, ekkor is velünk van Jézus, ekkor is árad másokra az élet útján jól megélt hit gazdagsága.

Ám ismét fel kell tennünk magunknak a kérdést: van-e olyan lelkiességünk, amely tényleg képes értelmezni gyengeségünknek ezt a – most már hosszú és mindenre kiterjedő – időszakát, amelyben másokra szorultunk, és már nem elegendő autonómiánk ereje? Hogyan maradunk hűségesek a megélt tanítványsághoz, a megígért szeretethez, a keresett igazságossághoz kezdeményezőlkéségünk idején, a törékenység, a függőség, a búcsúzás, az életünk főszerepétől való megválás idején? Nem könnyű megválni attól, hogy főszereplők legyünk, nem könnyű!

Ez az új időszak egyben a próbatételek ideje is, nyilvánvalóan. Kezdeve azzal a kísértéssel – mely kétség-telenül nagyon emberi, de nagyon alattomos is –, hogy megőrizzük főszerepünket. De néha a főszereplőknek kisebb kell válnia, le kell ereszkednie, el kell fogadnia, hogy az



COPYRIGHT © VATICAN MEDIA

öregség elhalványítja mint főszereplőt. De lesz egy másik módja annak, hogy kifejezd magad, egy másik módja annak, hogy részt vegyél a családban, a társadalomban, a baráti társaság életében. Pétert pedig a kíváncsiság hajtja: „Hát vele mi lesz?” – kérdezi, látva, hogy a szeretett tanítvány követi őket (vö. Jn 21,20–21). Mások dolgába üti az orrát. De nem! Jézus azt mondja: „Ne törődj vele!” „Az »én« követőim között lesz? Talán az »én« helyemet foglalja majd el? Ő lesz az utódom?” Ezek felesleges, hasztalan kérdések. „Túlél engem, és átveszi a helyemet?” Jézus válasza pedig őszinte, sőt durva: „Mi gondod vele? Te csak kövess engem!” (Jn 21,22), mintha azt mondaná: a saját életeddel törődj, a jelenlegi helyzeteddel, és ne üsd az orrod mások dolgába. Te csak kövess engem! Igen, ez a fontos: Jézus követése, Jézust követni életben és halálban, egészségekben és betegségekben, a virágzó, sikerekkel járó életben és a nehéz, kudarcokkal teli életben. És amikor mások dolgaiba akarjuk ártani magunkat, Jézus azt válaszolja: „Mi gondod vele? Te csak kövess engem!” Pompás! Nekünk, időseknek nem szabad irigykednünk a fiatalokra, akik a saját útjukat járják, akik elfoglalják a helyünket, akik túlélnek bennünket. Az esküvel vállalt szeretetünkhöz való hűségünknek, a hívő Jézus-követéshez való hűségünknek a tisztessége, olyan körülmények között is, amelyek közelebb visznek az élettől való búcsúzáshoz, az utánunk jövő nemzedékek számára csodálatra és az Úr halás elismerésére jogosít fel bennünket. Megtanulni elbúcsúzni:

ni: ez az idősök bölcsessége! De jól, mosolyogva búcsúzni; megtanulni társaságban búcsúzkodni, másokkal együtt búcsúzkodni. Az idős ember élete búcsú; igen lassú, de örömteli búcsú: leéltem az életet, megtartottam a hitemet. Szép ez, amikor egy idős ember ezt mondhatja: „Leéltem az életet, ez az én családom; leéltem az életemet, bűnös voltam, de jót is tettem.” És ez a béke, amely eltölti az embert..., ez az idős ember búcsúja.

Még a kényszerűen tevékenységek nélküli Krisztus-követés is, mely meghatott szemlélődésből és az Úr szavának elragadtatott hallgatásából áll – mint Máriaé, Lázár nővéreé –, életük, életünk legjobb részévé válik. És ezt a részt soha többé nem veszi el tőlünk senki, soha (vö. Lk 10,42).

Nézzünk az idősekre, nézzük őket, és segítsük őket, hogy meg tudják élni és ki tudják fejezni élet-bölcsességüket, hogy átadhassák nekünk mindazt a szépet és jót, amivel rendelkeznek! Nézzünk rájuk, hallgassuk meg őket! Mi, idősök pedig nézzünk mindig mosolyogva a fiatalokra: ők követik majd az utat, ők fogják továbbvinni azt, amit mi vetettünk, mert nem volt hozzá bátorságunk vagy nem volt rá lehetőségünk: ők fogják továbbvinni. De figyeljünk mindig erre a kölcsönös viszonyra: az idős ember nem lehet boldog anélkül, hogy ne nézne a fiatalokra, és a fiatal nem tud előrelépni az életben anélkül, hogy ne nézne az idősekre.

Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican.va

(Folytatás az 1. oldalról)

Jelenleg nem, jelenleg nem. Igazán!” A pápa ugyanakkor elmagyarázta, hogyan már korábban is többször, hogy amennyiben az egészsége lehetetlenné tenné szolgálata folytatását, szóba kerülhet a lemondás lehetősége, különösen miután XVI. Benedek már 2013-ban így döntött. „Amikor azt látom, hogy már nem tudom csinálni, megteszem.” Ferenc pápa beszélt Benedek pápa gesztusáról, hangsúlyozva: „jó volt az Egyháznak és a pápáknak”, hozzátéve, hogy „nagy példa” marad előttük. Arra a kérdésre azonban, hogy ez mikor történhet meg, így válaszolt: „Nem tudjuk. Majd Isten megmondja.” Hasonlóképpen fejezte ki magát július 1-jén, pénteken a Téla hírigyűnékségnek adott interjújában is.

A térdproblémáival kapcsolatban beszélt afrikai utazásáról és arról, hogy szükség van kezelésre és pihenésre. Elmondta, hogy afrikai útjának elhalasztása nagy szenvedést okozott neki, mert szeretne volna előmozdítani a békét a Kongói Demokratikus Köztársaságban és Dél-Szudánban is. Hozzátette: „Az orvos azt mondta, ne menjek, nem

vagyok rá képes. Kanadába elmegyek, mert az orvos szerint húsz nap pihenés után helyrejöhetnek.” A riporter megjegyzi, hogy a pápa botra támaszkodva érkezett a Szent Márta-ház földszintjén lévő fogadóterembe. Részleteket is közölt a térde állapotáról, azt mondta, egy rossz lépés miatt „egy kis törést” szenvedett el, a térdszalagja pedig begyulladt. „Jól vagyok, lassan gyógyulok” – tette hozzá, elmagyarázva, hogy a törés a lézeres és mágneses kezelésnek köszönhetően gyógyulófélben van. „Most el kell kezdenem mozgatni, hogy ne épüljenek le az izmok. Már jobb, már jobb.”

Ferenc pápa cáfolta azt a szóbeszédet is, amely szerint egy évvel ezelőtt rákot diagnosztizáltak nála, amikor hatórás műtétet végeztek rajta vastagbél-divertikulózis miatt, ami időseknél gyakran előfordul. „A műtét nagyon sikeres volt” – mondta, és mosolyogva tette hozzá, hogy az állítólagos rákról „semmit nem



mondtak nekem”. „Udvari pletykáknak” nevezte az erről keringő híreket: „Az udvari szellem még él a Vatikánban..., ami az abszolút monarchia utolsó európai udvara” – fogalmazott. Azt is elmondta a Reuters riportérének, hogy nem akarja megmutatni a térdét, mert a tavalyi operáció miatti altatás során voltak negatív mellékhatások.

Az interjúból azután nemzetközi témákra tértek át. Az ukrán helyzetről szólva Ferenc pápa megjegyezte, hogy

Pietro Parolin vatikáni államtitkár és Szergej Lavrov orosz külügyminiszter tárgyaltak egy lehetséges moszkvai utazásról. Kezdetben nem voltak jók a kilátások. Először hónapokkal ezelőtt beszéltek a látogatás lehetőségéről, Moszkva akkor azt válaszolta, hogy nem megfelelő a pillanat. Most azonban mintha változott volna valami. „Szeretnék elmenni Ukrajnába, és előbb Moszkvába akartam menni. Üzeneteket váltottunk ezzel kapcsolatban, mert azt gon-

doltam, az orosz elnök talán nyitva hagy nekem egy kis ablakot, hogy szolgálhassam a béke ügyét... És most lehetséges, miután visszatértem Kanadából, el tudok menni Ukrajnába. Az első teendő, hogy Oroszországba menjek, hogy segíthessek valamilyen módon, de szeretnék ellátogatni mindkét fővárosba.” Moszkváról szólva a Szentatya „nagyon nyitott, udvari párbeszédéről” beszélt, kijelentette, hogy „az ajtó nyitva áll”.

A Philip Pullellával folytatott beszélgetésben érintették az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának döntését is, ami módosította a Roe kontra Wade ügyben hozott történelmi döntést, mely legalizálta a nők abortuszhoz való jogát. Ferenc pápa ezzel kapcsolatban azt mondta, tiszteletben tartja a döntést, de nem áll a rendelkezésére elég információ ahhoz, hogy jogi szempontból véleményt mondjon. Erőteljesen elítélte az abortuszt, ahhoz hasonlította –

ahogyan már többször is –, mintha valaki „felbérelne egy bérnyílást”. „Emberi élet ez, a tudomány szerint is... Azt kérdezem: jogszerű és helyénvaló megsemmisíteni egy emberi életet ahhoz, hogy megoldjunk egy problémát?”

Azt is kérték a pápától, foglaljon állást az Egyesült Államokban zajló vitáról, melynek tárgya, hogy egy katolikus politikus, aki személyesen ellenzi az abortuszt, de támogatja mások döntési szabadságát, áldozáshoz járulhat-e. Az Egyesült Államok Képviselőházának elnöke, Nancy Pelosi számára például egyházmegyéje, a San Francisco-i Egyházmegye érseke megtiltotta, hogy az Eucharisztiahoz járuljon, de egy washingtoni plébánián rendszeresen áldozik, a múlt héten pedig a pápa által a Szent Péter-bazilikában bemutatott szentmisén áldoztatta meg egy pap. „Amikor az Egyház elveszti lelkipásztori természetét, amikor egy püspök elveszti lelkipásztori természetét, az politikai problémát is okoz – kommentálta az esetet Ferenc pápa. – Ennyit tudok mondani erről.”

Forrás és fotó: Vatican News
Fordította: Thullner Zsuzsanna

Nem tervezi a lemondását

A Szentatya interjút adott a Reuters hírigyűnékségnek

„Itt vidámság van, és barátokat találunk”

(Folytatás az 1. oldalról)

Ismerős gyerektábori jelenetek – ami különös volt benne, a nyelvi kavalád mellett, az a kamaszok jelenléte, akik morgolódás nélkül vettek részt a kisebbekkel együtt a játékban. Egyrészt szívesen segítették a kicsiket, másrészt nekik is jólesett a közös foglalatosság, a törődés. A menekültként való élet az otthoninál ingerszegényebb környezetben zajlik; ez később, a gyerekekkel való beszélgetésben is nagyon hangsúlyos volt: otthon sok barát veszi körül őket, itt pedig alig látnak kortársakat a hétköznapiakban. Egy ilyen tábor ezért is nagy ajándék, végre önfeledten, gyerektársaságban élvezhetik a nyarat.

Écsy Gábor karítaszigazgató elmondta, hogy szeretetteljes, odafigyelő légkörben ugyanazt a lelkiület próbálják átadni a gyerekeknek, mint a Karitászt többi táborában. Az ország minden részéről érkeztek ide gyerekek, például Balatonszemesről, Budapestről, Kaposvárról, Piliscsábáról, Nyíregyháza mellől.

Az új táborhelyen 9 faház van, 56 férőhely áll rendelkezésre. Idén ez a második turnus, egész nyáron táboroztat majd itt gyerekeket a Karitászt. Két táborot menekült gyerekeknek szerveznek, de a többi táborukban is lesznek másokkal együtt ukrán gyerekek nem beszélnek anyanyelvi szinten ezt a két nyelvet, bár sokat értenek. Ezzel együtt nagyon barátságosak egymással, a közös programokon mindenki részt vesz. Sok fáj-



gyerekek nem beszélnek anyanyelvi szinten ezt a két nyelvet, bár sokat értenek. Ezzel együtt nagyon barátságosak egymással, a közös programokon mindenki részt vesz. Sok fáj-

Három tolmács segíti a munkát, az egyikük Éva, aki maga is a háború kitörésekor érkezett Magyarországra. Júniustól a Karitászt központjában dolgozik az ukrán menekültekkel foglalkozó projektben. A Felső-Tisza vidékéről, Técsőről érkezett a családjával áprilisban, találtak munkahelyet, iskolát a kislányának. Szeretettel fordul a gyerekekhez, ők is nagy bizalommal állnak hozzá.

Lera és Adam ukrán gyerekek, Éva segítségével elmondták: nagyon szép a környezet, kedvesek az emberek, szívesen vannak itt. Lera Liszicsanszkból érkezett és Székesfehérváron lakik. Ha épségben marad a

életük között. Miklós felidézte, hogy a gyerekek otthon kint szaladgáltak az utcákon, mindenki a barátjuk volt. Itt szinte csak felnőttekkel találkoznak. Alex szintén ezt tapasztalja, Ófehértón, Nyíregyháza közelében négy hónap alatt alig látott gyerekeket az utcán, a boltban. Pedig otthon, a kis faluban az utcák, a parkok tele voltak gyerekekkel. Bence Beregszászon egy olyan udvarban lakott, ahol hat ház van. Mindig volt kivel játszani. A legkedvesebb játszótársa családja már Hollandiában van, de mindenki elment a hat házból, és szerinte a többiek nem is mennek vissza. Nagyon

Miklós szülei maradnának, de a nagyszülők, dédszülők otthon maradtak, ő nagyon ragaszkodik hozzájuk, és vágyik a barátaira is, hogy ne üljön egész nap a lakásban. A másik két család szeretne visszamenni. A gyerekek online fejezték be az iskolát, a falu kicsiny, 90 fős iskolája is megtartotta az órákat, majdnem mindenki becsatlakozott. Bence Beregszászba járt egy 900 fős iskolába, ahonnan a háború óta 3-400 gyerek elment, online sem csatlakoztak, ők szerinte már nem is mennek vissza.

Soltész Miklós, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkára a látogatásakor tartott ünnepségen megköszönte a szervezők munkáját, és üdvözölte a gyerekeket a csodás környezetben. Megerősítette, hogy a magyarokra a továbbiakban is számíthatnak, majd Isten áldását kérte mindannyiukra. Kérdésünkre később elmondta: fontos a tárgyi segítség, de ha ott van mellette a lélek, akkor hamarabb gyógyulnak a sérülések. Hozzátette: mindent megtesznek a menekültekért, sok magyar karitatív szervezet nyújt támogatást ukrán gyerekeknek.

Grexa Liliána, az Országgyűlés ukrán nemzetiségi szószólója a magyarországi ukrán nemzetiség nevében mondott köszönetet a táborért és azért, hogy Magyarország nyitott szívvel fogadja a menekülőket. Ajándékot, mesekönyvet és csokoládét is hozott a gyerekeknek.

Écsy Gábor karítaszigazgató elmondta, hogy idén a Vár a nyár program keretében a Katolikus Karitászt 10 héten át összesen 3600 gyereket táboroztat. A gyerekekhez fordulva azt kívánta, érezzék meg és adják tovább azt a szeretetet, amit itt kapnak. Röviden ismertette a Karitászt menekültek segítő programját, a budapesti integrációs központ munkáját, ahol már több mint 330 család sorsát követik nyomon, a barabási segítségnyújtás tevékenysége és a határon túli segélyszállítmányok mellett.

Spányi Antal, a Székesfehérvári Egyházmegye püspöke, a Katolikus Karitászt elnöke a tábor megáldása előtt hangsúlyozta: az Istentől kapott szeretet erősebb a háború pusztító gyűlöleténél. Kérdésünkre elmondta, nagy öröm volt számára itt lenni, jó volt látni, hogy önfeledten tudtak a gyerekek örülni, feltöltődni, kicsit elfelejthették a félelmeiket. Biztosan később is emlékezni fognak arra, hogy a magyarok szerették őket.

Az áldás után közösen elimádkozták a Miatyánkot, majd a gyerekek kedveskedtek egy-egy énekkel a vendégeknek. Az ukrán gyerekek az *Ukrainában nagyon népszerű, Oi u luzi chervona kalyna* kezdetű régi hazafias dalt énekeltek el lelkesen, a magyarok pedig a *Kicsiny kis fényemmel* kezdetű éneket.

Thullner Zsuzsanna
Fotó: Merényi Zita



rekek. A Katolikus Karitászt menekültprogramját az „amerikai karitászt”, a Catholic Relief Services (CRS) is támogatja, és ukrán származású munkatársuk is részt vett az eseményen.

Sinkovicsné Máté Hortenzia táborvezető – a Székesfehérvári Egyházmegyei Karitászt munkatársa – elmondta, 36 gyerek táborozik itt, 8 és 16 év közöttiek. Sok szabadidős programot, élményt szerveztek nekik, van kézműveskedés, sport, fűrdés, emellett Szent Erzsébet életét is megismerték, látogatásunk délutánján pedig a sümegi várhoz készültek, ahol lovagi tornás foglalkozás várta őket.

Nem igazán beszélgetnek egymással ukránul, oroszul; a magyar

dalmas tapasztalat van mögöttük, de néhány nap alatt összerázódtak, barátságok születtek.

A segítők is az egész ország területéről érkeztek, csakúgy, mint a gyerekek. A magyarok Kárpátjáról, az ukránok Donyeck, Mikolajiv, Kijev, Harkiv, Dnyipropetrovsk térségéből. Sokan hordoznak fájdalmas történeteket, de ezekről itt nem kérdezik őket, hanem próbálnak olyan környezetet teremteni, ahol igazán gyerekek lehetnek, önfeledten játszhatnak. Miközben van a táborozók között olyan is, aki három napig nem tudott kimenekülni a pincéből, mert a mellettük lévő házat lebombázták... És még ki tudja, milyen traumák érték őket ebben a rettenetes háborúban.



házuk, visszamenni, de ha nem, itt kell maradniuk. Adam Krivoj Rogból jött, Csákerényben lakik most a család. Nagyon szeretnének visszamenni, de egyelőre erre nincs lehetőség.

A magyar anyanyelvű gyerekekkel könnyen szót értettünk, három okos, kedves, érdeklődő fiúval beszélgettünk. A 12 éves Miklós az Ungvári járásban lévő Csapról érkezett, Alex a Beregszászi járás egy kis falujából, Bence, Alex unokatestvére Beregszászról. A háború kitörése után rögtön átjöttek, szerencsére az egész családjukkal: Alexék hárman, Miklósék négyen vannak testvérek, így az édesapáknak sem kellett otthon maradni.

Két-három hónapig is ellaknék itt – mondta Miklós a táborról, és a többiek is osztották a véleményét. Friss a levegő, sok a barát – tette hozzá. A Balaton különösen tetszett mindannyiuknak, és a táborhelyen töltött időt is szeretik, ami programokkal, játékokkal, csocsózással telik.

Mindhárman beszéltek egy érdekes különbségről a régi és a mostani

hiányoznak neki a barátai, az otthon maradtak és akik távolabbra mentek... Szomorú volt hallgatni, hogyan rombolja le az erőszak azt a kedves környezetet, ahol felnőtt, ahol szeretett lakni.



A BIBLIA ÜZENETE

Igazodási pont

Lk 10,38–42

A mai evangéliumból kiderül, hogy Urunk, Jézus számára Márta, Mária és Lázár háza a barátság otthona volt. Jézus Krisztus baráti szeretettel kötődött hozzájuk. Ha megfigyeljük Krisztus kapcsolatát az emberekkel, azt látjuk, hogy akikkel csak találkozott, azokat mind állásfoglalásra készítette. Így van ez ma is: voltak, vannak, akik megbotráncoltak, megbotráncolnak rajta, mások befogadták és befogadják őt.

Jézus vendégként és barátként érkezik Márta és Mária házában, ahol mindketten vendéglátók, és mindketten kitüntetett szeretettel fogadják az isteni Mestert. Magatartásuk mégis különböző, sőt elentétesnek látszik: Márta úgy jelenik meg, mint aki adni akar Jézusnak, Mária pedig úgy, mint aki befogad. Persze mindketten szeretetükkel veszik körül, mégsem ugyanazt teszik: Márta ellátja, kiszolgálja az Isten Fiát, Mária pedig mozdulatlanul figyeli minden szavát. Mindketten szívesen és barátként fogadják az Urat, de ezt egymástól eltérő módon teszik.

Emberi szempontból teljesen érthető Márta szemrehányása, zúgolódása. Jézus figyelmezteti: „Sok minden nyugtalanít, pedig csak egy a szükséges.” Mennyi minden

nyugtalanít bennünket is életünkben, pedig elég volna csak Istenre, az egyetlen szükségesre figyelni! „Isten egyedül elég!” – mondta egykor Avilai Szent Teréz. Milyen sokszor hivatkozunk elfoglaltságainkra, hogy miattuk nem jut idő az imádságra, a legfontosabbra, Istenre!

Jézus Krisztus ma arra figyelmeztet minden Mártát, hogy a jelenlétében senkinek sem lehet fontosabb teendője, mint rá figyelni, szavát a szívébe vésni.

Könnyű félreérteni a mai evangéliumot: Urunk, Jézus nem a szemlélődő (az Isten előtt elidőző, benne megpihenő) és az aktív életet állítja szembe egymással. Nem a cselekvést ítéli el vagy minősíti le, hanem arra akar figyelmeztetni, hogy a túlzott aktivitás miatt ne feledkezzünk meg életünk vendégéről, Istenről.

Márta méltatlankodó panaszja ismerős lehet nekünk is. Olykor mi is azt kérdezzük Jézustól: „Nem törődsz velem, nem figyelsz rám?” „Jó keresztényként” igyekszünk dolgozni, élni, s ennek ellenére mégsem úgy alakulnak a dolgaink, ahogy azt megálmodtuk. Ilyenkor előbújik belőlünk ugyanez a szemrehányás és bizalmatlanság. Legtöbbször azért fordulhat ez elő, mert elvétjük az igazodási

pontot: nem Istenre figyelünk, már nem miatta és nem érte cselekszünk. Amikor elfoglaltak, túlhajsoltak vagyunk, s emiatt szétszorttá válunk és másutt van a figyelmünk, olyankor belép az életünkbe a bizalmatlanság, és kikezdi az Úrral megélt barátságunkat a saját tevékenységünkre való koncentrálás. A mai evangéliumban Jézus újraalapozza azt a bizalmi és baráti kapcsolatot, amivel nemcsak Mártához, hanem hozzánk is kötődik. Belevési a szívünkbe: „csak egy a szükséges”. Jézus ezzel újrahangolja életünk fókuszát.

Múlt vasárnap Jézus Krisztus így szólított minket cselekvésre az ırgalmas szamaritánus történetének végén: „Menj és cselekedj hasonlóképpen!” Vagyis szükséges tenni a jót, csak az a fontos, hogy jól tegyük, mindig a Mester szavára figyelve. Az Úr attól a cselekvéstől óv bennünket, amit nem beszélünk át vele, amelyben nem őrá figyelünk. Az ilyen cselekvés leválik a Jézussal való kapcsolatunkról.

Ma meghívást kaptunk arra, hogy hétköznapi tetteinket értékessé tegyük, mégpedig azáltal, hogy azokat Jézus szavainak meghallgatása előzi meg, kíséri és hatja át.

Németh Norbert

LITURGIAKOMMENTÁR

Az Eucharisztia ünneplése (136.)

Mert nagy dolgokat cselekedett énnekem a Hatalmas: és Szent az Ő neve. A nagy dolgok fordítható nagyságoknak, hatalmas, illetve ıriási dolgoknak is, annál is inkább, mivel a görög *megasz* szó igei alakja a *megalúnó*, amely igével veszi kezdetét Mária hálahimnusza (vö. Beda Venerabilis: *In Lucæ evangelium expositio* Lib. I, PL 92. col 321.) Isten az, akinek megvan a hatalma ahhoz, hogy hatékonyan cselekedhessen. Ezért is lehetséges az, hogy Lukács a görög *dünatész* szót használja (képes valamire), amelynek héber megfelelője a *sada*j. Az angyali üdvözet során ennek a szónak a fosztóképzős alakja hangzott el: *adünateó* (képtelennek lenni valamire).

Mária magasztalja az Urat, mivel a születendő Messiás anyjaként megtapasztalta határozott üdvörténeti működését a saját életében is, ugyanakkor Izrael leányaként azonosul népének választott voltával, és saját személyét is ebben az összefüggésben szemléli. Énekében visszhangoznak a *Második Törvénykönyv* sorai: „Ő a te dicsőség és a te Istened, ő művelte veled azokat a nagy és félelmetes dolgokat, amelyeket tulajdon szemed látott.” (MTörv 10,21; vö. Zsolt 126,2) De idézhetjük a zsoltár szavait is: „Isten, aki nagy dolgokat cselekedtél (héb. *aser-asita gedolot*): Isten, ki hasonló hozzád?” (Zsolt 71,19)

Mária ajkain Isten mindenható és szent volta egységet alkot, ahogy a zsoltárban is: „Meg-

váltást küldött népének, örökre elrendelte szövetségét. Szent és félelmetes az ő neve.” (Zsolt 111,9) Mária számára az Úr az *Él Sada*j: az egyik legősbibb megnevezése az Istennek, hiszen ő az életet adó, tápláló (a héb. sadajimszó emlőket jelent), de az életet elvenni is képes Isten. Ilyen értelemben Mária azzal a bizalommal fordul Istenhez, amellyel Ábrahám hagyatkozott az őt megszólító Istenre; amellyel ő alázattal fogadta az angyal köszöntését (vö. Lk 1,36). Másrészt a Boldogságos Szűz Izajás prófétahoz hasonlóan a csak Istennek kijáró tisztelettel fordul felé: Szent! (vö. Iz 6,3; vö. 57,15). Ugyanakkor Mária szentnek nevezi Isten nevét: *ehjeh aser ehjeh* (*Vagyok, Aki mindig veled Leszek*): „amelyet hiába senki sem vehet ajkára; ebben keresztelkedünk meg, ebben bér málkolunk, üdvözülünk, erről hívnak bennünket keresztényeknek.” (Bruno Astensis: *Sarlós Boldogasszonyra* in: KR 15, 219.)

Végül Mária a méhében növekvő gyermekről is beszél az angyali híradás alapján: „Nagy lesz ő, a Magasságbeli Fiának fogják hívni; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak trónját, és uralkodni fog Jákob házában mindörökké, és királyságának nem lesz vége [...] A Szentlélek száll rád, és a Magasságbeli ereje megárnékozz téged; s ezért a Szentet, aki tőled születik, Isten Fiának fogják hívni.” (Lk 1,32-33,35)

Sztankó Attila

A HÉT SZENTJE

Mária Magdolna

Július 22.

A latin egyház hagyományában, a legendákban, a művészetben és a népi ájtatosságokban Mária Magdolna alakja egybeolvadt Betániai Máriáéval, Márta és Lázár húgáéval, valamint a névtelen bűnös nőével (Lk 7,36). És bár az újszövetségi kutatások már régen igazolták a keleti egyházat, ahol megkülönböztetik a három nőt, ezt a vallásos hagyomány még mindig nem tükrözi.

Mária Magdolna hiteles alakját a róla kialakult népies kép eléggé eltorzította. Kettős neve annyi jelent, hogy Magdalai Mária. Magdala szózott haláról híres halászati központ volt a Genezáreti-tó nyugati partján.

Az evangéliumok nem tudósítanak arról, hogy ez a nehézsorsú asszony miként találkozott Jézussal. Csak Lukács egyik utalásából és Márk megjegyzéséből tudjuk, hogy Jézus hét ördögöt űzött ki belőle. A *Bibliában* a hét meghatározatlan, de nagy számra utal, és legtöbbször a teljességet érzékelteti. Mária Magdolna tehát egészen „megszállott” volt, mely állapotot a bűnnel azonosítottak. Jézus tanítása szerint a gonoszsa-

gért és a sötétséget nem lehet csak a sántát felelőssé tenni: „A szívből törnek elő a gonosz gondolatok, a gyilkosság, a házasságtörés, a kicsapongás, a lopás, a hamis tanúság, a káromlás” (Mt 15,19). Az ember felelősséggel tartozik tetteiért. Mária Magdolna tehát egészen közvetlen módon tapasztalhatta meg, hogy Isten a szívünkben Jézus Krisztus által megtöri a gonosz hatalmát. Jézus megszabadította, és meghívta, hogy kövesse. Mária Magdolna azon asszonyok között volt, akik szolgálták az Urat, és elkísérték a Golgotára is, amikor az apostolok János kivételével már elfutottak. Haláláig hű maradt Mesteréhez, aki – nem törődve az akkori felfogással, amely a nőt szellemileg és erkölcsileg egyaránt alacsonyabb rendűnek tekintette – többi tanítványával egyenrangúnak tekintette és megbecsülte. Ahányszor csak említik a Jézushoz hű asszonyok nevét az evangéliumok, Mária Magdolna mindig az első helyen szerepel.

János szerint Mária Magdolna külön is tanúja volt a



feltámadásnak. Ez a megkapó jelenet, illetve Jézus akkor elhangzó talányos szavai a mai napig sokakat foglalkoztatnak. „Ne érints!” – szólt a korábbi fordítás, de az újabb Szentírás-kutatások rámutatnak: az ige, amely ennél a résznél szerepel, folyamatosan végbemenő cselekvésre utal, azaz Mária Magdolna fogta Jézust, aki valójában azt kérte, engedje, ne tartsa fel (Jn 20,17).

Az Úr arra választotta ki Mária Magdolnát, hogy megvigye a feltámadás örömhírét az apostoloknak, akik még mindig nem akarták érteni az írásokat. Ezért kapta az apostolok apostola nevet.

Ünnepét Keleten már a VIII–IX. században megtartották, a nyugati egyházban azonban csak a XII. század után terjedt el a tisztelete.

L. K.

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

A Szent Liturgiáról (81.)

Liturgikonunk nem tünteti fel az állandó ünnepeknek a Szent Liturgiában éneklendő saját antifónáit, csak a változó ünnepekre szólókat jelzi. Az általánosan használt énekeskönyvünkben azonban jelen vannak teljes szövegükkel. Így van ez az első nagy egyházi ünnepünkön is, szeptember 8-án, amikor Szűz Mária születését, vagyis a kisasszonynapot ünnepeljük. Ekkor a Szent Liturgia antifónái a dávidi ház kiválasztásáról, illetve az Úr hajlékáról, a templomról szólnak.

Az első antifóna első verse szövege abból a zsoltárból való, amely éppen a dávidi házról, illetve a szentély alapításáról szól. Mindez már előre mutat az isteni gondviselésnek az üdvöztetésre vonatkozó folyamatára. A szöveg így szól: „Emlékezzél meg, Uram, Dávidról és minden türeséről” (Zsolt 131,1). Valóban megemlékezett az Úr Dávidról és megmentette minden viszontagság ellenére, hogy a törzséből származó Mária, a Megváltó édesanyja megszülethessen. Ezt támasztja alá az első antifóna második verse: „Íme, hallottunk róla Efratában, földaláltuk azt az erdő mezején” (Zsolt 131,6), ugyanis Dávid valóban Efratából származott. Majd a harmadik vers már másik zsoltárból való: „Dicsőséges dolgok mondatnak felőled, Isten városa” (Zsolt 86,3). Ez a zsoltár Siont, a népek anyját magasztalja, s bemutatja, hogy az Úr jobban szereti minden más szentélynél. A keresztények számára ez már azt jelenti, mindnyájunk anyja Mária, illetve ő a legszentebb szentély, amiről még szó lesz a továbbiakban.

A második antifóna első verse visszatér az előző zsoltárhoz: „Igazat esküdt az Úr Dávidnak, és ezt nem másolja meg” (Zsolt 131,11). Tovább viszi tehát a dávidi kiválasztás gondolatát: az ő háza lett kiválasztva a messiási gondolat és ígéret hordozására. Ez pedig örökre szól, és be is teljesedett, amikor megszületett belőle Mária, Jézus édesanyja. Ezért örvendezhetnek a dávidi ígéretnek a zsoltár éneklői, és ezért büszkélkedhetnek különösen a keresztények a második antifóna második versével: „Őt növeszték hatalmat Dávidnak,

szövétnéket gyűjtök az én Fölkentemnek” (Zsolt 131,17). Különösen akkor, ha figyelembe vesszük a második antifóna harmadik versét: „Mert az Úr választotta Siont, lakhelyül választotta azt magának” (Zsolt 131,13). Az ószövetségi választott nép még csak annak örülhetett, hogy maguk között tudhatják a Mindenhatót a legszentebb helyen, Sionon. A keresztények viszont már azt ünneplik ezzel a zsoltárral és antifónával, hogy az Úr, Jézus Krisztus az ő édesanyjának áldott méhét választotta lakhelyül magának. Istennek „élő temploma” lett Mária szent teste. A legszentebb hajlék! Ezért ünnepelheti így a máriapócsi akathisztosz is: „Üdvözlégy, a templomoknak legsodásabb nagy temploma!”

Mindezek fényében szinte természetesnek lehet venni, hogy a harmadik antifóna így szól: „Megszenteli hajlékát a Fölséges” (Zsolt 45,5). A zsoltár egészében ez is Sionra vonatkozik. De ha keresztény szemmel nézzük, akkor ismét Máriára lehet gondolni, akinek születésnapját ünnepeljük: tényleges „hajléka” lett Istennek, amikor méhébe fogadta az ő egy- szülött Fiát.

Ivancsó István

JÚLIUS 17., ÉVKÖZI 16. VASÁRNAP (Szent Zoerárd-András és Benedek remeték, Endre, Elek, Sarolta) – Ter 18,1–10a (Az Úr két angyal kíséretében megjelenik Ábrahámnak.) – Kol 1,24–28 (Isten kinyilatkoztatta üdvöztető akaratának szent titkát.) – Lk 10,38–42 (Mária a jobbik részt választja.) – **Zsolozsma:** IV. zsoltárhét – **Énekrend:** Ho 223 – EE 591, Ho 223 – EE 147, Ho 139 – EE 600, Ho 150 – EE 200.

JÚLIUS 18., HÉTFŐ – Szent Hedvig királynő emléknapja (Frigyes, Arnold, Milán) – Mik 6,1–4,6–8 – Mt 12,38–42.

JÚLIUS 19., KEDD (Emília, Arany, Stella, Arzén) – Mik 7,14–15.18–20 – Mt 12,46–50.

A hét liturgiája

C év

JÚLIUS 20., SZERDA – Szent Apollinaris püspök és vértanú emléknapja (Illés, Margarita, Marina) – Jer 1,1,4–10 – Mt 13,1–9.

JÚLIUS 21., CSÜTÖRTÖK – Brindisi Szent Lőrinc áldozópap és egyháztanító emléknapja (Dániel, Daniella) – Jer 2,1–3,7–8,12–13 – Mt 13,10–17.

JÚLIUS 22., PÉNTEK – SZENT MÁRIA MAGDOLNA ÜNNEPE (Magdaléna) – En-

na) – Ter 18,20–32 (Ábrahám könyörög az Úrhoz, hogy ne pusztítsa el Szodoma és Gomorra városát.) – Kol 2,12–14 (A mennyei Atya – Krisztussal együtt – minket is életre támaszt.) – Lk 11,1–13 (Jézus imádkozni tanítja apostolait. Az állhatatos imádság meghallgatást nyer.) – **Zsolozsma:** I. zsoltárhét – **Énekrend:** Ho 221– EE 590, Ho 221 – EE 150, Ho 116 – EE 598, Ho 274 – EE 361.

„Egyetlen eszközöm van: szeretettel fordulni a másikhoz”

Bemutatjuk Solymos Andrást, a Veszprémi Főegyházmegye újmisési papját

(Folytatás az 1. oldalról)

„Azóta is menedéket jelent számomra, hogy napi egy-másfél órát a természetben töltök. Ebéd után azonnal indulok, így váratlan feladatok miatt sem kell lemondanom erről.”

Építőmérnöki szakon végzett a győri egyetemen, majd egy építőipari alapanyagok gyártásával foglalkozó cégnél helyezkedett el Budapesten, és a munka mellett szakmérnöki képesítést szerzett. A győri telephelyen gyorsabban jutott volna előre, de a munkaközösség fontosabb volt számára, ezért a fővárosban maradt. Nyolc éven át dolgozott így. 2008-ban, amikor a gazdasági világválság miatt az építőipar is mélypontra került, leépítések történtek a cégnél. András egy ideig naponta ingázott Budapest és Győr között. „Ez elég fárasztó volt, sokba került, és lelkiileg is kimerített” – meséli.

Újpesten bekapcsolódott az Egek Királynéja Főplébánia életébe. „Horváth Zoltán fogadott. Kezet fogott velem, üdvözölt, két csoportot is felajánlott, amelyhez csatlakozhatok, és az énekkarba is beléptem. Befogadó közösségre



találtam, nem is számítottam erre. Megerősítést jelentett, úgy éreztem, jó helyen vagyok, van miért itt élnem. A közösségben számítottak rám, sok barátom lett. Ilyet azelőtt nem tapasztaltam.” A papi hivatás gondolata már tizen-nyolc évesen foglalkoztatta. Az idő múlásával aztán tovább érlelődött benne a lelki-

pásztori szolgálat utáni vágy, és 2016-ban ígért mondtott Istent hívására, jelentkezett a veszprémi szemináriumba. Úgy gondolta, szüksége van a fizikai távolságra ahhoz, hogy új életet tudjon kezdeni. Felmondott a munkahelyén, eladta a fővárosban korábban vásárolt lakását, rátette a kezét az eke szarvára.

A Veszprémi Érseki Hittudományi Főiskolán tanult, majd Rómába küldték. Solymos András a Pápai Gergely Egyetem hallgatója, és a Német-Magyar Kollégiumban lakik, soknemzetiségű környezetben. Három éven át szlovákok és horvátok voltak a csoportjában, de indiai, afrikai, kínai évfolyamtársakkal is együtt tanult az egyetemen. Rómában szentelték diakónussá, majd az Örök Városhól hazatérve Hévízre került gyakorlati évének teljesítésére.

András úgy fogalmaz: a szemináriumi évek legfőbb értékét az adja, hogy a képzés ideje alatt megérlelődik az ember istenkapcsolata, fejlődik a gondolkodásmódja. A hat év ugyanakkor nem készít fel a pasztoráció gyakorlatára – teszi hozzá. „Nyitottnak kell lenni minden emberre, keresni, hogy mire van igényük a hívőknek. Ez mindenhol más és más, ráadásul az emberekkel való kapcsolattartás ma egyre nehezebb” – mondja. Hévízen nyolc falu tartozik a plébániájához, vasárnaponként szaladni kell egyik miséről a másikra, holott ilyenkor adódna sok jó alkalom arra, hogy elidőzzenek a hívekkel.

András atya szerint nagyon fontos, hogy az Egyház nyisson a fiatalok felé, figyelembe véve, hogy mi érdekli őket. Példát is említ: „Amikor a hittanórán számítógépes játékokra hivatkozom, azt mindig nagy mosollyal fogadják. A fiatalok vágyanak a közösségre, a másokkal együtt megélt élményekre, ez az, amivel közel lehet kerülni hozzájuk” – mutat rá saját tapasztalatára. Az iskolában, ahol hittant tanított, megtalálta a gyerekekhez vezető utat. „Ahogy jobban megismertem őket, ráéreztem, mit tehetek a csoport összekovácsolásáért. Olyan egyszerű dolgok ezek, mint a közös fagyizás, vagy az, ha az ember sütit visz az osztálynak. A zalabéri iskola nem egyházi fenntartású. Ott komoly lelki építkezésre volt szükség, és hála Istennek, a gyerekek partnerek voltak ebben. A végén úgy járultak szentáldozáshoz,

hogy tudták is, miről van szó. Nagy örömet jelentett számomra, hogy a hittanra beiratkozott öt gyereket fel tudtam készíteni az elsőáldozásra.”

Hogyan találta meg velük a hangot Solymos András? Ezzel kapcsolatban a következőket mondja: „Az volt nehéz és félelmetes, hogy igazából nem kaptam erre felkészítést. Bejelentették a gyerekeknek, hogy itt van András atya, aztán becsukták mögöttem az ajtót, én meg ott álltam az osztály előtt. Több iskolában nagy létszámú osztályok kerültek hozzám. Sok fiatal paptól kértem tanácsot, de nemigen kaptam. Legtöbbször bevallották, hogy szenvednek, még a fiatalabb papok is nehézségekkel küzdenek, mert a gyerekek nagyon rendetlenek, nem figyelnek. Talán Tóth Tamás atya adta a legjobb tanácsot. Azt mondta: Engedd meg nekik, hogy gyerekek legyenek! Ezen túlmenően elsősorban a Szentlélek segítségére számítottam, és próbáltam megértéssel, türelemmel jelen

nítunk. Másnap az óvodában azzal fogadtak, hogy amikor a kicsik a kiránduláson a falu határában megpillantották a keresztet, odaszaladtak, letérdeltek, és elimádkozták a Miatyánkot. Az óvónő lelkesen mutatta a fényképeket. A gyerekeket senki nem küldte, maguktól tették ezt. Nekem ez bizonyíték volt arra, hogy érdemes eljárnom az óvodába.” András atya tudott a gyerekek nyelvén beszélni a hitről. Színezőt vitt nekik, bibliai történeteket mesélt, együtt készültek az ünnepekre, közösen imádkoztak. Úgy érezte, szeretik a kicsik, és örülnek, ha megérkezik közéjük. „Amikor megismernek, kinyílnak. Sokszor kiderül, hogy nincs apa a családban, és nagyon hiányzik nekik. Azzal, hogy a pap ott van az óvodában és a kisiskolások között, betölt egy űrt, ha csak heti néhány órára is” – fogalmaz.

Az idősök körében is tapasztalatokat szerzett Hévízen a diakónusi gyakorlata alatt. Minden hétfő délutánját a Szent Lukács Idősek Ötthonában töltötte. „A pap jelenléte már önmagában óriási dolog itt. És amit az idősök mondanak, sokszor engem is megerősít. Felnézek rájuk, mindegyikük mögött egy-egy ledolgozott élet van” – mondja. A gondozók kevesen vannak, nagyon sok a munkájuk, kimerültek, fáradtak. Nekik is segítség, ha a pap beszélget velük, „táplálja a hitüket”.

Solymos András most folytatja római tanulmányait, a licenciátusi képzés következik. Dogmatikát fog tanulni, és egy magyar atya szolgálatát veszi át egy Róma-közel településen. „Nem tudom, mi jön ezután, de bízom a Jöisteben, és igyekszem megállni a helyem. Sok mindenben fejlődnom kell még, de örülök, hogy végre elkezdhetem azt, amire hat évvel ezelőtt jelentkeztem.”

„Ne félj, csak higgy!” – így szól Solymos András papi jelmondata. Egykor a biztos megélhetést jelentő munkáját, egész egzisztenciáját elhagyta, és vállalta az ismeretlent. „Egyáltalán nem voltam biztos abban, hogy harmincévesen, mérnökként boldogulok majd a teológiai tanulmányokkal. Amikor láttam, hogy nem lesz gond, kiküldtek Rómába, és újabb feladat állt előttem: két idegen nyelv megtanulása. Ha nem sikerült volna, akkor sem érezném úgy, hogy elvesztegettem az időt, mert olyan sok értékes emberrel találkoztam a szemináriumban. A Jöisten mindenért kárpótol. Az ember elhagyja a biztosat a bizonytalanságért, elsősorban az örök életért. Betölt Isten szeretete, gondoskodása. Sohasem kételkedtem abban, hogy helyes az út, amire ráleptem. Bízom abban, hogy Isten segítségével továbbra is megállom majd a helyem, és hogy a jövőben minden tudásommal, papként lehetek majd a Jöisten szolgálatára.”

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

ÚJ EMBER ELŐFIZETÉSI AKCIÓ

Az Új Ember hetilap és az Adoremus árai megváltoztak.

Egypéldányos előfizetési áraink viszont továbbra is változatlanok.

EGYPÉLDÁNYOS ELŐFIZETÉSI ÁRAINK:

ÚJ EMBER hetilap

éves előfizetés: **16 200** forint (52 lapszám)
féléves előfizetés: **8 100** forint (26 lapszám)
negyedéves előfizetés: **4 050** forint (13 lapszám)

ADOREMUS havi liturgikus kiadvány

éves előfizetés: **10 440** forint (12 szám)
féléves előfizetés: **5 220** forint (6 szám)
negyedéves előfizetés: **2 600** forint (3 szám)

ÚJ EMBER hetilap és ADOREMUS együtt

éves előfizetés: **21 400** forint
féléves előfizetés: **11 300** forint

Az egyéni előfizetés részleteiről
bővebb tájékoztatás kapható:

honlapunkon: <http://ujember.hu/elofi/zetes/>
telefonon: +36 1 235-0484, +36 1 633-3132



„Betört a fény templomainkba”

Spányi Antal püspök megáldotta a dunaújvárosi Krisztus Király-templom kilencedik ólomüveg ablakát

Sarlós Boldogasszony ünnepén, július 2-án Spányi Antal székesfehérvári megyéspüspök megáldotta a dunaújvárosi Krisztus Király-templom kilencedik, egyben utolsóként elkészült nagyméretű ólomüveg ablakát, Bráda Tibor Munkácsy-díjas, Magyar Arany Erdemkereszttel kiüntetett művész alkotását.

A 20. század nagy hitvalló püspökeit és tiszteletre méltó fiatal példaképeit – Prohászka Ottokárt, Márton Áront és Mindszenty Józsefet, Kaszap Istvánt és Bódi Mária Magdolnát – ábrázoló templomablakkal befejeződött a belső szakrális tér részleges megújítása a dunaújvárosi templomban.

Az ünnepi szentmise elején Baltási Nándor plébános köszöntötte az ünneplőket. Elmondta, hogy a sárga üvegablakok színessé tételét, amivel feloldották a székesegyház méretű vasbeton templom monotonitását, a dunaújvárosi hívek adományai, az egyházmegye hozzájárulása és külföldi adományozók tették lehetővé. A plébános elképzelése – hogy jelentős művészi alkotással gazdagítsák a templomot – hamar válaszra talált, és pár hét alatt össze gyűltek az adományok.

Spányi Antal püspök a szentbeszédben azt hangsúlyozta, hogy a Sarlós Boldogasszony ünnepén felolvasott evangéliumi részben két, Istenre figyelő asszony találkozását látjuk, akiknek élete a gondviselő Istenről tesz tanúságot. Az idős Erzsébet, aki egész életében könyörgött gyermekáldásért, a szíve alatt hordozza a Megváltó előfutárát. És látjuk Máriát, aki Isten-

nek adja életét, igent mond a megváltó tervre, hogy a Mesiás anyja legyen.



Mindketten az Atya ajándékát fogadták be, és az ő akaratát teljesítették a világban. A keresztyén embernek is ez a küldetése – nem a saját elképzelései, vágyai szerint kell élnie, hanem Máriával együtt megélni a titkot: legyen nekem a te igéd szerint. A világnak nem arra van szüksége, amit mi gondolunk vagy érzünk, hanem arra, amit Isten általunk akar a körülöttünk élőknek adni. Így születik meg szívünk békéje és Isten szeretetteljes jelenléte az életünkben – mutatott rá a főpásztor.

Az alkotássorozat születését figyelemmel kísérő Smo-

hay András, a Székesfehérvári Egyházmegyei Múzeum igazgatója, művészettörténész a szentmise végén arról beszélt, hogy a templomok terét az Egyház kivonja a profán világból, megszenteli, és Isten lakhelyévé teszi. Építészeti és művészeti értelemben is olyan elemekkel alkotja meg és dí-



szíti, amelyek méltók a szent helyhez.

Az üvegablakok kapcsán szólt a fény szimbolikájáról a katolikus teológiában, és annak a templomépítészetben betöltött szerepéről. „A technika segítségével a templomok falaira hatalmas ablakok kerültek, és ez a fejlődés hozta, hogy a technológia és a teológia összetételkezhettek az üvegablakokon. Betört a fény templomainkba, és az oda belépő ember, aki ezzel a fényvel kapcsolatba került, Isten misztikus érintését tapasztalta meg.”

A művészettörténész arról is beszélt, mit jelent a hívek

számára a dunaújvárosi templom megújítása. „Ezek az ablakok a mennyországra nyílnak, nem a külvilágra. Beköltöztek a térbe a Szentháromság, Szűz Mária, a magyar és a világegyház szentjei. Ez fel emeli az imádkozók lelkét Istenhez, a mennyei seregek társaságába. Minden kor arra törekedett, hogy az esztétikai élményen keresztül a misztikus egyesülésre tudja eljuttatni a hívőt. Csodálatos gondolat, hogy a hit nagy igazságait tükrözzék a templomablakok, és hirdessék a mai ember és az Egyház kétezer éves hitét.”

A térség országgyűlési képviselője, Mészáros Lajos méltatta az esti kivilágításban is gyönyörű látványt nyújtó templomablakokat. Elismerően beszélt azokról a dunaújvárosiakról, akik az elmúlt rendszerben is megtartották hitüket a „bolsevista Babilonban”, és most komoly áldozatot hoztak a templom fejlesztéséért.

Az ünnepi alkalmon Prokopp Mária Széchenyi-díjas művészettörténész az üvegablak-sorozat alkotóját, Bráda Tibort Róth Miksa örökösének nevezte, aki nagyon jól bánik a színekkel, és tudja azt is, hogy a napfény az egyes napszakokban hogyan ad életet az ábrázolásoknak. „A színes üvegablak minden térnek transzcen-

dens hatást kölcsönöz, de templomban a szakrális jelleg valóban felemeli a lelket, Istenhez emeli az embert” – hangsúlyozta a professzor asszony.

Bráda Tibor üvegművei sugárzó, különleges, mennyei hangulatot adtak a rendszer-váltás idején épült templomnak. A kilenc üvegablak öt év munkája volt. A 4,5 x 7,5 méteres ablakok tervezésénél a Mátyás-templom felújításának plébániai koordinátora, Mátéffy Balázs teológus és Smohay András, a Székesfehérvári Egyházmegyei Múzeum igazgatója segített. A szakrális üvegfestéssel foglalkozó Bráda Tibor élete fő művének nevezte a 270 négyzetméter nagyságú üvegalkotást, és köszönetet mondott minden támogatónak, valamint a családjának, hogy a templomablak-együttes létrejöhetett.

Az alkotások közül az első a *Jessze fája* volt, amely Krisz-



tus Király és anyja, Mária alakjai mellett Jézus család-, vagyis életfáját ábrázolja. Eből következett a templom további ikonográfiai programja, hogy a többi üvegablak is szenteket, illetve magyar szent családokat ábrázoljon. Bráda Tibor monumentális alkotást hozott létre a dunaújvárosi templomban feleségével, Deák Ilona festőművésszel. A munkában a házaspár művész lányai is közreműködtek.

**Forrás: Székesfehérvári Egyházmegye/
Berta Kata
Fotó: Berta Gábor**



Kétszáz éve épült a kiskundorozsmai templom

A Csongrád-Csanád megyei Kiskundorozsma szívében (az egykor önálló település ma Szeged városrésze) kétszáz esztendeje áll a Keresztelő Szent János-templom. A jubileumot július 3-án, Keresztelő Szent János születésének főünnepéhez (június 24.) kapcsolódva búcsús szentmisével ünnepelték meg, melyen megáldották a jubiláló házaspárokat is.

A szentmisét bemutató Veréb László, a Szent Gellért Szeminárium spirituális predikációjában arról beszélt, hogy Keresztelő Szent János volt az, aki már magzat korában is örvendezett, amikor édesanyja, Erzsébet találkozott Szűz Máriával, Jézus édesanyjával. Hozzátette, ez jól mutatja azt, hogy nem lehet elég korán kezdeni Isten szeretetét.

Keresztelő Szent János és Jézus nagyon tisztelték egymást, és amikor Jézus alámerült a Jordán folyóban, János már akkor érezte, hogy feladata van; egész életét a Szentlélek üzenetének tolmácsolásával töltötte. Jézus pedig meglátta az Istenre való ráhagyatkozását – tette hozzá a lelkipásztor. – Amikor lefejezték Jánost, Jézus rádöbrent arra, hogy neki sem lesz más a sorsa. Ezért vonult ekkor vissza, majd beszélt később a közelgő haláláról.

Veréb László szerint akárcsak eleinte Jézus, sokszor mi magunk is másképp képzeljük el azt, amit Isten tesz az életünkben, hiszen nem min-



den úgy működik, ahogyan mi szeretnénk. Hangsúlyozta, hagynunk kell, hogy Isten Isten legyen, és az ő tervei, akarata szerint nyilvánuljon meg az életünkben. Kiemelte, ugyanígy van ez a házastársunk, családtagunk és testvérünk kapcsán is, másnyennek gondoljuk a másikat, aki nem mindig úgy cselekszik, ahogyan azt mi elvárnánk, sőt néha meg is bánt minket. De hinnünk kell abban, hogy ettől a másik szeretetbenünket, fontosak vagyunk számára, és hinni kell abban is, hogy egy irányba tartunk, közös az alapunk, egymáshoz tartozunk.

Mihálffy Béla, az egyháztanács alelnöke, a térség országgyűlési képviselője a szentmise után elmondta,

hogy az eltelt kétszáz év során Kiskundorozsma jelképe lett a Keresztelő Szent János-templom, amelynek megépítéséhez minden dorozsmai pénzzel vagy önként vállalt munkával járult hozzá.

1793-ban Petrits István szegedi plébános tette le a kiskundorozsmai római katolikus templom alapkövét. Az épület 1822-re készült el neoklasszicista stílusban, tervezője Rábel György volt. A templom korabeli értéke természetben 16 ezer 464 mázsa, azaz 164 vagon búzának felelt meg.

A torony Nováczky János tervei alapján épült empire stílusban. A ma már műemléknek számító kétszáz éves templomot 1804-ben Keresztelő

Szent János tiszteletére ajánlva Bodonyi Miklós esperes, plébános áldotta meg, majd 1856-ban Roskoványi Ágoston püspök szentelte fel. A városrész egykori plébánosának, Sztríha Kálmánnak a feljegyzéseiből kiderül, hogy a főoltárt Christened József tirolai szobrászmester készítette, valamint a szószék is az ő keze alól került ki.

A tölgyfa győntatószékek helyi mesterek munkái. Darabonként 560 pengőbe kerültek, az áramot pedig 1480 pengőért vezették be 1926-ban. A templom egyik ékköve az ifj. Kovács István szegedi orgonaépítő által készített hangszer; a mester főműve, egyben a legnagyobb alkotása is, amelyen nyolc évig dolgozott, míg 1873. április 29-ére elkészült vele. A 17 regiszteres, díszes hangszer azon ritka orgonák közé tartozik, amelyek megmaradtak eredeti állapotukban.

A templom másik érdekessége az Irgalmasság oltára, amely Szent II. János Pál pápa vércseppreklyéjét őrizi. A relikviát egy zárándoklat során hozták Magyarországra. Az ötlet a templom jelenlegi plébánosától, Gordos Ferdinándtól származott, aki azt szeretne volna, ha lemásolják a wadowicei főoltárt. Ehhez gyorsan meg is találta a szakembereket, meghozta helyben: Simon Ferenc fafaragó- és festőművészt, illetve Petrov András asztalos. A Dorozsmáért díjjal is elismert szakembereknek három hónapba telt a tervek elkészítése. Az volt a céljuk, hogy pontosan

viszaadják a formákat és az arányokat, még akkor is, ha az eredeti oltár majdnem duplaakkora.

A műemlék épületben helyet kapott egy II. világháborús emlékszóbor is, valamint az azt körülvevő monolitok, amelyeken az elesett katonák nevei olvashatók. A helyiek érzelmileg erősen kötődnek a torony 184 éve működő órájához is. Tavaly, amikor az önkormányzat és az egyházmegye már nem tudott forrást biztosítani az óra működtetésére, úgy döntöttek, hogy a Sztríha Kálmán Közhasznú Alapítvány finanszírozza azt a jövőben Tapodi Mihály mester közreműködésével.

Mihálffy Béla azt is elmondta, az elmúlt években sokat költöttek a templom felújítására, öt évvel ezelőtt például a tetőt és a tornyot is sikerült felújítani. Munka azonban maradt, most 15 millió forint pályázati támogatásból a templom hajójának teljes külsejét hozzák rendbe, javítják a vaskolatot és a festést.

Az ünnep alkalmából a dorozsmai Petőfi Sándor Művelődési Ház tárlatot nyitott a templomról készült festményekből. A kiállítás anyaga a településen élőktől származik. A helyieket arra kérték, ha van az otthonukban festmény az épületről, vigyék be az intézménybe. A tárlatot július 8-ig, három héten át láthatják az érdeklődők.

**Forrás: Délmagyar.hu/
Szeged-Csanádi Egyházmegye
Fotó: Karnok Csaba**

Új dékán a Pázmány bölcsészkarának élén

Július elsején Birher Nándor váltotta Fodor Györgyöt a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsész- és Társadalomtudományi Karának (PPKE BTK) dékáni posztján. Fodor György 2016 óta töltötte be a tisztséget.



Birher Nándor 2019 óta dolgozott a PPKE Minőségbiztosítási és Jogi Osztályán, és részt vett az egyetem öt évre szóló akkreditációjának előkészítő munkáiban. A teológus és jogász végzettségű szakember idáig a Károli Gáspár Református Egyetem Jogtörténeti, Jogelméleti és Egyházjogi Tanszékének vezetője is volt. Tudományos munkásságában azt vizsgálja, hogy egy szervezet életében hogyan egyeztetethetők össze az olyan szabályozók, mint a jog, az erkölcs, a vallás és a szabványok, protokollok.

Birher Nándor a BTK honlapján megjelent interjúbán arról beszélt, hogy a Pázmány 2021-ben történt, öt évre szóló akkreditációján túl az egyetem öt doktori iskolája számára is önálló minőségbiztosítási rendszert építettek ki, garantálva a legmagasabb minőségű oktatást és kutatást. Mint mondta, a szervezetfejlesztésben fontosnak tartja a tudománymetriát és

a tudományosságban létrejövő értékeket, valamint a szabályozáskomplexitást, amelyben a jog, az erkölcs, a vallás és a gazdaságosság egyszerre érvényesülnek.

„Nagyon lényeges a keresztény szemléletű tudományos munka, és azt gondolom, ezen a területen van a BTK igazi jövője. Végül is mi képezzük a jövő elkötelezett vezetőit, akik maguk fordítják le konkrét tettekre azt a többletet, amit az egyházi intézményektől az állam elvár” – jelentette ki az új dékán a PPKE BTK honlapján olvasható interjúbán.

Az új campus megépüléséig a Pázmány bölcsészkarának összes képzése ősztől a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem (BME) területén található Danubianum épületébe költözik. Az új dékán szerint meg lehet találni a Bartók Béla út környékének előnyeit, hogy a diákok otthonosan érezzék magukat az új környezetben.

„A környék adottságait, a közösségi helyeket fel kell kutatni, és adott esetben megállapodást kötni a környéken lévő felsőoktatási intézményekkel és más partnerekkel, hogy a rendelkezésre álló helyiségek és egyes szolgáltatások a pázmányos diákok számára is igénybe vehetők legyenek. Ebből a szempontból kedvező, hogy egy egyetemi campuson kapunk ideiglenes helyet.”

Birher Nándor az interjúbán egy másik oldaláról is bemutatkozik, hiszen tudományos igénnyel vizsgálta a sör kultúrtörténetét, könyvet írt róla, emellett házi sörfőző gépet is épített barátaival.

Forrás és fotó: PPKE BTK

A gyermeket várókért imádkoztak Szombathelyen

Sarlós Boldogasszony ünnepéhez kapcsolódóan július 2-án Székely János szombathelyi megyéspüspök a jegyese-kért és a gyermeket várókért mutatott be szentmisét a székesegyházban, majd július 3-án Fekete Szabolcs Benedek segédpüspök celebrált ünnepi búcsúi szentmisét.

Székely János szentbeszédében a *Még kilenc hónap, és itt a karácsony* című könyvről beszélt, melyben egy édesanya várandósságának történetét osztja meg az olvasókkal. A főpásztor emlékeztetett arra, hogy a gyermek az Úristen ajándéka. Éva, a legelső édesanya, első gyermeke születésekor örömeiben így kiáltott: „Isten segítségével embert alkottam.” Isten segítségével minden édesanya embert alkothat: a teremő Isten társa lehet.

„Sarlós Boldogasszony ünnepében nemcsak Erzsébet és Mária, hanem Zakariás és József is ott van. Egy családban az édesapa békéje, nyugalma, hite is benne van. Az apának hatalmas sziklának kell lennie, amire ráépülhet a család boldogsága” – fogalmazott a főpásztor, hozzátéve: „Hálát kell adni az élet ajándékáért, amit az édesanyák szívében az Úr ad!”

Másnap Fekete Szabolcs Benedek segédpüspök a szentbeszédében Mária és Erzsébet

kapcsolatáról szólva az összetartás fontosságára irányította a figyelmet. Felidézte: Erzsébet egy idősebb asszony, aki segítségre szorul. De kitől is kérhetne támogatást? A Jóisten egy fiatal rokon képében gondoskodik róla: Mária sietve elindul, hogy Erzsébet segítségére legyen. Mindkettőjük terhe nagy, de támaszai egymásnak, még ha sok akadályt kell is leküzdeniük. Az összetartozás érdekében nekünk is áldozatot kell hoznunk. Isten szeretete sürget minket az összetartásra. Halljuk meg mi is a hívó szót! – figyelmeztetett Fekete Szabolcs Benedek.

Forrás és fotó: Szombathelyi Egyházmegye



A kiskunfélegyházi Ótemplom búcsúja Bábel Balázs érsekkel

Különleges búcsút ünnepelt július 2-án, Sarlós Boldogasszony napján a kiskunfélegyházi Óplébánia közössége. Elkészönt a hívektől Rónaszéki Gábor plébános, aki hét éven keresztül vezetett az egyházközséget, Bábel Balázs kalocsai érsek pedig beiktatta az új plébánost, Geszler Pétert.

Az új plébános, bár Tompáról érkezett, a közösség számára mégsem ismeretlen: több mint egy évtizeddel korábban szolgált már itt, a kiskunfélegyházi Sarlós Boldogasszony-templomban (Ótemplom) káplánként.

Az ünnepi szentmise főcelebránsa és szónoka Bábel Balázs volt. Beszédének kezdetén Sarlós Boldogasszony ünnepéről szólt. Emlékeztetett arra, hogy csak mi, magyarok tartjuk júliusban a látogatás ünnepét; a zsinat liturgikus reformja ugyanis májusra tette, hogy megelőzze Keresztelő János születésének ünnepét. A magyar hagyomány azonban felülírta ezt, hiszen hosszú ideje Sarlós Boldogasszonynak nevezzük ezt az ünnepet – az elnevezés utal arra, hogy a nagy munka, az aratás idején a Szűzanya segítségét is kérte népünk.

A főpásztor ezután Mária és Erzsébet találkozására irányította a figyelmet. E találkozás olyan szempontokat tár elénk, amelyek útmutatók, „GPS-jelek” lehetnek életünkben. Mária elmegy, hálaadó lélekkel és nagy hittel. Erzsébet meg is dicséri ezt a nagy hitet. A keresztény embernek is hittel telnie kell lennie. Napjainkban ez különösen fontos, hiszen a relativizmus diktatúrájában élünk. Sem a hit, sem az erkölcs vonatkozásában nincsenek biztos értékek az emberek életében. A keresztény azonban sziklaszilárdan akar hinni Isten gondviselésében.

A Szűzanya vitte Jézust a méhében. Igazi Krisztus-hor-



dozó volt. Nekünk is ez a küldetésünk. Az embereknek ne kelljen találgatniuk, hogy hova tartozunk. Legyen magától értetődő: mi Krisztusi vagyunk – bátorított az érsek.

Mária szolgálni ment. Ott is maradt Erzsébetnél még három hónapig. Hitét tetteiben valósította meg. Mert tetteket kell valóra váltani. A szeretet jótetteit. A szolgálat ma kihaló gondolat. Kevés ember tud igazán és őszintén szolgálni, mert mindent a pénz ural. A keresztények meg tudják mutatni az önzetlen szolgálatot, a készséges munkálkodást, ami nem meghatározott ideig tart, hanem állandó jellegű – hangsúlyozta Bábel Balázs. – Mária és Erzsébet találkozása szent esemény volt. Így válik a templombúcsú is szent találkozássá. A templom nem csak díszes épület. Számunkra a templomot az Eucharisztia teszi templommá. A búcsú ünnepén az Úr is népével van. A hiteles találkozások teszik értelmessé az életet.

Az érsek beszédében ezután a két plébánoshoz fordult. Utalt arra, hogy bár Rónaszé-

ki Gábor atyát nagyon szerették itt, szomorúságra nincs ok: Geszler Péter atya érkezik a helyébe, akit káplánként szintén nagyon szerettek. „Az

ember élete katonasor”, mondja a Prédikátor könyve. Az egész élet zárandoklét, különösképpen a papságé. A katonánál mondják, hogy „váltás, fölszerel”. Itt is ez történik ebben az ünnepben – fogalmazott Bábel Balázs. Majd arra hívta a jelenlévőket, hogy szüntelenül imádkozzunk a hivatásokért; a papi hivatás sok szálon kapcsolódik ugyanis a hívekhez.

Kiskunfélegyházán különös tisztelete van az aratásnak, a kenyérnek – hangsúlyozta végül az érsek. – A kiskunfélegyházi szélmalomba bele van faragva a kenyér útjának minden állomása, s a végén ott van az Oltáriszentiség is. Hiszen amikor látjuk a kenyeret, akkor az Eucharisziára is gondolunk. Arra a szentségre, ami a papság lételemé.

A beiktatási szentmise után beszélgetésen és szeretetvendégségen vettek részt a templom hívei.

Forrás: Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye
Fotó: Koprivanacz Kristóf

Az emberség őrei

Újmisés papok mutattak be szentmisét a Brenner-kápolnában

Szent Péter és Szent Pál apostolfejedelmek ünnepén, június 29-én Rácz Ágoston, a Szombathelyi Egyházmegye újmisés papja és Majlát Tihamér – akit 2021. december 12-én szentelt fel Székely János szombathelyi megyéspüspök – hálaadó szentmisét mutattak be a hivatásukért Zsidán.



A szentgotthárd-zsidai Jó Pásztor- (Brenner János-) kápolnában tartott misén a szentbeszédet Majlát Tihamér mondta.

Szent Péter és Szent Pál apostolok ünnepét az Egyház sokféle módon ünnepli. Ők voltak az első tanúk, akik bizonyítani tudták, hogy

Krisztus él, és hogy van megváltás. Az Egyház a mai napig merít abból, ahogyan a két szent apostol megélte a krisztusi utat. Van mit tanulnunk tőlük – mutatott rá az újmisés szónok, s egyúttal hangsúlyozta: „Péter és Pál az emberség őrei voltak. Azt is megmutatták, hogy Krisztus miként tud jelenvalóvá válni a munkájuk által. Megnyitották a szívüket Krisztus felé; nekünk is ezt kell tennünk.”

Péter mindenét odaadta, hogy Krisztust követhesse, még a börtönt is vállalta. Elzártságában megkereste a forrást: Krisztust, az Egyház pedig imádkozott érte, nem hagyta magára. Nagyon jó tudni, hogy amikor a magunk börtöneiben vagyunk, valaki imádkozik értünk – fogalmazott Majlát Tihamér.

Isten ott tör utat, ahol akar; számára nem léteznek korlátok. Mindene megvan ahhoz, hogy az embert kiszabadítsa börtönéből. Krisztus megmenteni jött minket, hogy elvezessen az üdvösségre. Ő a szeretet forrása – mondta a szónok, majd hangsúlyozta: a két apostol arra mutat példát, hogyan álljunk ki Krisztus mellett. „Krisztusba kell bele-

kapaszkodnunk az életünk folyamán” – szögezte le.

A szentmise végén újmisés áldásban részesültek a hívek.

Forrás és fotó: Szombathelyi Egyházmegye

Az Egyház lényege: legyen só és világosság

A Szombathelyi Egyházmegye családtáborának Velemben Novákfalva Üdülőfalua adott helyet július 5. és 9. között. 40 családból 190-en érkeztek a táborba, melynek a szinodális út fő témái alapján Közösség, részvétel, misszió a mottója. Július 7-én a részvételtől Székely János szombathelyi megyéspüspök tanított, majd a Szent Vid-kápolnában Marton Zsolt családreferens püspök mutatta be szentmisét.

Idén hatodik alkalommal rendezte meg a Szombathelyi Egyházmegye családpasszorációs bizottsága az egyházmegye családjai számára a táborát. Busáné Markovits Eszter, az egyik szervező elmondta, négy éve volt utoljára ilyen jellegű táboruk, amire általában háromévente kerül sor, tavaly pedig a NEK-re készültek. Sokan vannak a visszajárók, de számtalan olyan család is eljött, akik még nem vettek részt a családtáborban.

Az ötnapos esemény szerdai napján Korzenszky Richárd OSB tanított a közösségről, csütörtökre Székely János püspököt, péntekre pedig a Kunszabó házaspárt, Pannit és Zolit hívták, hogy a részvételről, illetve a misszióról tartsanak előadást a szülőknek. Az egyházmegye új segédpüspöke, Fekete Szabolcs Benedek is jelen volt házigazdaként az általa ajánlott helyszínen.

Novákfalva Velem szélén található. Az üdülőfaluban 56, ósmagyarokról elnevezett, szinte mesebeli kisház fogadja a pihenni vágyó családokat gyönyörű környezetben, melyben számtalan lehetőség adódik a sportolásra. A Csűr vendéglő sajátos hangulatával kitűnő és igényes helyszíne az

étkezéseknek. Az üdülőfalu nemcsak a magyar történelemnek, hanem kultúrájának is emléket állít híres embereinket ábrázoló mellszobraival. A sportpályán egészen különleges játszótér várja a kicsiket, ahol még „ládavasútazni” is lehet mindenki nagy öröme.

Csütörtökön érkezünk a családtáborba. A szülők ép-

tessek az energiájukat, amit az együttlét öröme adott.

„A részvétel szó értelme: magamra veszem mások terhét, keresztyét, egy vagyok velük” – magyarázta Székely János, majd két történetet mondott el ezzel kapcsolatosan. Az első tanulsága az volt, mindenki része az Egyháznak, a nagyok és a kicsik is, és a kicsik néha fontosabbak.

Tanításában arról is beszélt, hogy az ókori szóhasználatban a szentségre a szimbólum szót használták, aminek a jelentése ’összetett, összeilleszteni, összetenni’ volt. A szimbólumok a látható jeltől és a láthatatlantól állnak, mint



Székely János püspök:
Mindenki része az Egyháznak, a nagyok és a kicsik is, és a kicsik néha fontosabbak

pen Székely János előadására gyülekeztek a tágas konferenciateremben, ahonnan a vidáman métázó gyerekekre is rá lehetett látni. Ha néha el is eredt az eső, a lendületük nem hagyott alább, legfeljebb fedett helyre vonultak át, hogy másféle játékokba fek-

ahogyan a szentség is. Az Egyház is ilyen értelemben szentség: látható közösség, amelyben Jézus lelke lakik.

Az Egyház Krisztussal, de egymással való egység is; ha Istennel egyek vagyunk, akkor tudunk egymással is egyek lenni.

A misszió az Isten túlszorduló szeretete. Az Atya küldi a Fiút, aztán a Szentlelket. „Ahogy az Isten kiárad természetéből fakadóan, úgy az Egyháznak is természetes, hogy áradjon, az evangéliumot sugározza. Ha az Egyházunk nem ilyen, akkor a lényegét, a természetét elveszítette. A házasságban, mely ősképe a Szentháromságnak és az Egyháznak, ugyanígy van: árad a szeretet férj és feleség kö-



zött, egyé lesznek, ez természetes módon túlszordul, termékeny lesz, életet adó.” Az Egyház lényege, hogy só és világosság legyen – figyelmeztetett a megyéspüspök apostoli küldetésünkre.

A család témájára is kitért a püspök. Arra buzdított, vizsgáljuk meg, hogyan lehetnének szinodális, azaz egymást és a Bibliát meghallgató család. Hangsúlyozta, a házasságok beszélgetésének lényege nem az, hogy kinek van igaza, hanem hogy mindenki mondja el, mit érez, mi fáj, minek örül. Amit az ember érez, azon nincs mit vitázni. Lassan olyan közösséget épít ez az egymást egyre jobban átérző dialógus, amelyben egyé válik férj és feleség.

Érdemes elgondolkodni azon is, hogy a gyerekekkel, sőt a nagyszülőkkel hogyan tudnánk megélni ezt a szinodalitást – buzdított.

A részvétel azt is jelenti, hogy – mivel egy test vagyunk – részt vállalunk mások szenvedéséből is. A történet szerint Gerhard karmester baleset miatt tolószékbe került, és bezárkózott. Egy idősebb kórustag kérésére sem látta be, mennyire nagy szükség van rá, és tolószékben is

vezethetné a kórust. A búcsú alkalmával Gerhard senkit nem talált a próbateremben. Egyszer csak kinyíltak az ajtók, a kórustagok begurultak mind, tolószékben. Gerhard azonban arra kérte őket, álljanak fel, hiszen nincs olyan kórus, ami ülve próbál, „főleg az nem, amit én vezénylek”.

Előadását kiscsoportos beszélgetések követték, melyek után a csoportok megosztot-



tak egy-két gondolatot a nagy közösséggel.

Délután Székely János találkozott mintegy harminc-negyven fiatallal. Buzdította őket a hit továbbadására, megélésére, megvallására. Az elmélkedés után minden fiatal beszélt arról, mi az, ami közelíti őket a hithez, illetve eltávolítja őket tőle, valamint mi-

ilyen élményeik vannak hitük megvallásáról.

A családok eközben, bármennyire esett is az eső, neki-vágtak a hegyen épült Szent Vid-kápolnának az erdőn keresztül, ahova a fiatalok is követték őket, többek között a sárváriak tizenötven Majlát Tihamér, fél éve szentelt pap vezetésével.

A festői környezetben álló Szent Vid-kápolnában a szentmise főcelebránsa Marton Zsolt volt; Fekete Szabolcs Benedek, Majlát Tihamér és Gyöngyös Balázs nagykutasi plébános koncelebráltak az egyházmegye kispapjaival és rengeteg kisebb-nagyobb gyermekkel körülvéve.

A családok világtalálkozó-ján a nyitóalkalom köszöntőbeszédében a Szentatyia elmondta: „Legyetek irgalmas szamaritánusok!” – idézte Marton Zsolt a friss római élményét. – Sokat jelent, ha a családtagok meg tudják hallgatni egymást, és a kívülről jövőeknek is gyógyító, ha nem tökéletes, de szerető családdal találkoznak.

A hivatásotok a béke továbbadása. Megszületik a béke a jó családban, anélkül, hogy erőlködni kéne ezen. –



Jó volt nekünk együtt lenni!

Egyházmegyei családtalálkozót tartottak Verese gyházon

Családtalálkozót rendezett a Váci Egyházmegye július 2-án. Az egész napos eseményen előadások, tanúságtételek, gyermek- és közösségi programok, koncert és akolitustalálkozó várta a résztvevőket. A rendezvényt szentmise zárta, amelyet Marton Zsolt megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Családügyi Bizottságának elnöke mutatott be.

A délelőtti házigazdái Pindroch Csaba és Verebes Linda voltak, előadói pedig Pécsi Rita neveléskutató és Bedő Imre, a Férfiak Klubja alapítója. Tanúságot tett Csókay András és felesége, Altay Daniella, Ókovács Szilveszter és felesége, Máthé Zsuzsa, valamint Fodor Réka (Afréka) és férje, Greguss Sándor.

Délután a Közösségek terasza elnevezésű programon többen között az egyházmegye közösségeivel, lelkeségi mozgalmak képviselőivel, a Bízd Rá Magad mozgalom tagjaival találkozhattak a résztvevők, valamint Pintér Béla énekes koncertjét

hallgathatták meg. Ezután sor került az akolitustalálkozóra is.

A legkisebbeket játszótér, népi játékok, bábszínház, kézműves-foglalkozás, lovaglási lehetőség és sok más színes program várta. A rendezvény zárásaként Marton Zsolt, a Váci Egyházmegye főpásztora mutatott be szentmisét az Eucharist és a Szent Erzsébet kórus zenei közreműködésével a Kucska Tamás Városi Sportcsarnokban. Ennek keretében a főpásztor Csillag Péter verese gyházi diakónust Pro Dioecesi Vacienzi (a Váci Egyházmegyéért) emlékéremmel jutalmazta az egyházmegyében

végzett munkássága elismeréseként. Csillag Péter 2007 és 2010 között Máriabesnyő lektoraként, majd akolitusként szolgált. 2010-ben Beer Miklós püspök szentelte állandó diakónussá, és szolgálati helyeként Verese gyházat jelölte ki. 2012 óta a Szent Lőrincről elnevezett diakónuskör vezetője is volt, 2020 óta a diakónusképzés tutora, számos társát kísérte végig a diakónusszentelésig vezető úton. Feleségével Budapesten élnek, hat gyermeket neveltek fel.

A családok évének lezárása alkalmából és a július 2-i Váci Egyházmegyei Családtalálkozóra készülve a szervező verese gyházi egyházközség rajzpályázatát is hirdetett gyerekek és fiatalok számára, melyre az egész egyházmegyből várták az alkotásokat.

Forrás: Váci Egyházmegye
Fotó: Hollai Gábor



Isten fényében

Születésnapi beszélgetés Deák Hedvig domonkos szerzetessel

(Folytatás az 1. oldalról)

Vonzó volt számomra az a közeg, a rengeteg kiscsoport és a sok vidám, fiatal szerzetes, akik foglalkoztak velünk, táborozni vittek. Később a szent-endrei Ferences Gimnázium diákja lettem. A domonkos rendbe lépésemig sok szálon kötődtem a pasaréti ferences templomhoz és közösséghez.

– **Hogyan kapta a szerzetesi hivatását, és miért lett az addigi kötődései ellenére domonkos nővér?**

– 1990-ben érettségiztem. A bérmlásomkor tizenöt éves voltam, akkortájt kezdett foglalkoztatni, mire vágyom az életben, kerestem, mire hív Isten. Világossá vált számomra, hogy szeretnék teljesen vele és neki élni. 1989 nyarán lehetőségem nyílt arra, hogy egy rövid lelkigyakorlatot végezhessenek Vácz Jenő jezsuita atyánál Püspökszentlászlón, ahol szerettem volna választ kapni arra a kérdésre, hogy mire hív az Úr. Ott ez egyértelművé vált, és az én válaszom is fel-tétel nélküli igen volt.

Hogy miért éppen a domonkosok? Bár a ferenceseket nagyon szerettem, a domonkosokról azt olvastam, hogy az igazságot hirdetik, és ezt nekem szólónak éreztem. Az is vonzó volt, hogy a rendnek van egy intellektuális profilja, fontos a tanulás. Hivatalosan akkor még nem létezett Magyarországon domonkos közösség, csak annyit lehetett tudni, hogy külföldön biztosan vannak. A rendszerváltás környékén a rendek kezdtek előjönni az illegalitásból, hallattak magukról. Akkor tudtam meg, hogy bár egyelőre nem formális keretek között, de élnek domonkos nővérek Magyarországon is.

– **Hogyan ismerkedett meg velük?**

– A Margitszigeten Szent Margit halálának évfordulóján minden évben ünnepi szentmisét mutatnak be. Az akkor még illegalításban élő nővérek ezen a misén stencilezett kis ismertetőt osztogattak magukról, és hozzám is eljutott egy ilyen. Levélben vettem fel velük a kapcsolatot, így derült ki, hogy Óbudán van egy ház, ahol havonta találkoznak. Kis-sé aggódva, de elmentem az egyik ilyen alkalomra. Meglepett, hogy több, hozzám hasonló fiatalal is találkoztam ott. Ez egyebek mellett annak volt köszönhető, hogy az egyik rendtársunk, Ármella nővér – aki bár már a 93. évben jár, még ma is buzgón apostolkodik – Hódmezővásárhelyen tudatosan foglalkozott hivatásgondozással.

– **A tanulás és a tudomány gyakran lehet istenélmény forrása, és Önnek fontos a tudás.**

– Sosem voltam kitűnő tanuló, mert a gimnáziumban erősen szelektáltam aközött, ami érdekelt és ami nem. Hamar megmutatkozott, hogy bölcsészirányultságú vagyok:

a hittan, a történelem, az irodalom és a latin nyelv érdekelt igazán. 1990-ben felvettek az ELTE Bölcsészkarára, történelem–latin szakra. Az egyetem óriási élmény volt nekem. Különösen a kurzusok és a tanárok sokasága, meg az a szabadság, amit az egyetemi élet nyújtott. Olyan nagy tanáregyéniségek tanítottak, akikre ma is szívesen és hálával emlékszem vissza. A latin szakon

di vezetés is úgy látta, jobb lenne nem elsietni ezt a lépést, ezért vártunk még egy évet. Így 1996-ban tettem örökfogadalmat Budapesten, a Thököly úti domonkos templomban.

– **Hogyan kapta a Hedvig nevet?**

– Sziléziai Szent Hedvig a védőszentem, akinek október 16-án van az emléknapja. Ő

ből álló kongregációnak volt egy háza Rómában. Ezt megnyitották olyan, angolul beszélő nővérek előtt, akik különböző okokból – főként tanulmányi céllal – Rómában tartózkodtak, hogy így egy nemzetközi közösségben élhessenek szerzetesi életet. Ez egy új világ volt számomra, több nővérrrel máig kapcsolatban vagyunk. Itt megismerhettem a domonkos rend

– **A hivatása kezdetén fontos volt Önnek az igazság. Melyek azok az értékek, amiket ma fontosnak tart?**

– A szerzetesi és a közösségi élet sok szempontból alakított rajtam. Nagyon lényegesnek tartom a közösséget és a benne ajándékba kapott kapcsolatokat, az Istennel való kapcsolat személyességét és elsőbbségét. A teológiai tanul-

ként gyakorolhattam, jót tett nekem és az Istennel való kapcsolatomnak is. Az általános főnöknőt a választó káptalan hat évre választja, és ugyanennyi idővel meg lehet hosszabbítani a megbízatását. 2016-ban engem már újraválasztottak, vagyis most mindegyképpen új előljárót kell választani. Így most egy érdekes átmeneti időszakot élek meg.

Tizenkét éven át az élet mindig hozta magával, hogy vezetőként éppen mivel kellett foglalkoznom. Visszatekintve, úgy elrepült ez a bő évtized, mintha csak tegnap kezdődött volna. Bár azzal, amit a hoz-zám leginkább közel állónak érzek – a tanítással és a tudomány művelésével –, csak marginálisan tudtam foglalkozni, sok mindenért hálás vagyok. Az előljárói szolgálatnak köszönhetően növekedett bennem az Úrba és a rendtársakba vetett bizalom, gyakorolhattam a ráhagyatkozást az Úrra, a kegyelem erejére, hiszen egy előljáró gyakran tapasztalja meg a saját és mások korlátait. Olyan készségeket és tulajdonságokat hozott elő belőlem az előljárói szolgálat, amelyekről nem is tudtam, hogy bennem vannak. Szinte számyakat adott a nővérek bizalma, az, hogy megválasztottak előljárójuknak, és utána is mellettem álltak. Korábban sohasem gondoltam volna, hogy képes lennék egy ilyen vezetői szerepre és az azzal járó, elsőre bonyolultnak látszó feladatokra. (Bár az igaz, hogy úttörő korban voltam őrsvezető, de azt szabotáltam.) Hálás vagyok a sok személyes beszélgetésért is, különösen azokért, amelyek során betekintést nyerhettem abba, hogy Isten miként működik másokban. De a közösség összetartása és vezetése is örömteli pillanatokkal járt. Meg persze sok nehézséggel is.

– **A jövőjéről milyen elképzelései vannak?**

– Az előljárói feladatkörrel összefüggő felelősség és teher sokszor nyomasztó, így biztosan megkönnyebbülést és felszabadultságot érzek majd, amikor ez lekerül a vállamról. Huszonkét éve egyfolytában tanítok, így a Sapientian szombatévet kértem a következő évre, és ezalatt a renden belül sem lesz állandó megbízatásom. Valójában nem volt még időm, hogy alaposan átgondoljam, mit is szeretnék. Több olyan tudományos projektet is van, amelyeket idő hiányában eddig nem tudtam befejezni, remélem, most majd sikerül foglalkoznom velük. Szeptember második felében szeretnék elmenni az El Caminóra, abban bízom, ott lesz idő arra, hogy részletebben végiggondoljam az elmúlt ötven évet, hálát adjak érte, és készüljek a jövőre. Nem tudom, az Úrnak, illetve a közösségemnek milyen tervei vannak velem. Azért ahhoz lenne kedvem, hogy végre megtanuljak sütni, vagy el-sajátítsak egy új nyelvet.

Vámosy Erzsébet
Fotó: Merényi Zita



például Ritoók Zsigmond előadásai minden alkalommal lenyűgözőek voltak. Kivételes élményt jelentett hallgatni őt! Ő tanított meg arra, hogy mi fán terem a klasszika-filológia. Nagy hatással volt rám Bollók János, Dér Katalin, és Adamik Tamás, Borzsák István órai is felejthetetlenek maradtak. A történelem szakról Klaniczay Gáborral még mindig kapcsolatban vagyunk, ő lett a doktori témavezetőm. Az ő javaslatára választottam Szent Margitot a szakdolgozatom, majd később a doktorim témájául, így vette kezdetét az életemben egy azóta is tartó munka ezen a kutatási területen.

– **A növendékevei hogyan alakultak?**

– 1991-ben léptem be a rendbe. Ez volt az első olyan év, amikor szabadon meg lehetett szervezni a noviciátust, az egyházjog által előírt formában. Ezzel együtt a körülmények eléggé rendkívüliek voltak, főleg a rendi képzés mai formájához képest. A szombathelyi házunkat abban az évben, januárban kaptuk vissza, szinte romos volt még. Júliusban tizenketten kezdtek el a noviciátust, ebből ma ketten vagyunk a rendben Lujza nővérral, egy harmadik nővérünk már meghalt. Ma egy év jelöltség után két évig tart a noviciátus, akkor azonban a jelöltségünkbe beszámították a belépés előtt kint töltött pár hónapot. Nekünk Szombathelyen egy hónappal később, 1991 augusztusában már kezdődött is a noviciátus, egy év után pedig letettük az első fogadalmat. Három év elteltével jött volna el az örökfogadalom ideje, de úgy éreztem, és a ren-

Szent Erzsébet nagynénje, Meráni Gertrúd testvére volt, feleség és családanya, de amikor a férje meghalt, ciszterci szerzetes nővér lett. Tetszett benne, hogy mindenféle hivatást megélt. A neve azt jelenti: harcoló. Azt tanultuk, hogy a lelki élet folyamatos küzdelem, ezért is találtam rokon-szenvesnek a nevét.

– **Amikor Szombathelyen volt, hogyan végezte az egyetemi tanulmányait?**

– A rendi vezetőim úgy gondolták, hogy folytassam a tanulmányaimat az ELTE-n. Erre úgy nyílt lehetőség, hogy egy rendtársunknál laktam, aki még az illegalításban lépett a rendbe, de akkor még nem volt lehetősége arra, hogy váljalja a közösségi életet.

– **Az örökfogadalom után hogyan alakult az élete?**

– Az akkori előljárók – nagyon bátran – megengedték, hogy külföldre menjek tanulni. A történelem–latin szak mellett ugyanis elkezdtem a teológiát a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karán, mert a domonkos hivatással együtt megkaptam a hittudomány iránti érdeklődést is. 1996-ban kerültem Rómába, először két évre az Angelicum-ba, a domonkos egyetemre, majd a Pápai Gergely Egyetemen végeztem a licenciaképzést dogmatikából, újabb két éven át.

– **Más domonkosokkal élt ott?**

– Egy Dél-Afrikában alapított, de nagyobbreszt ír származású domonkos nővérek-

nemzetközi távlatait, és betekintést nyerhettem az Egyház univerzalizációjába. A domonkos atyák központja és a rendfőnök székhelye, a Santa Sabina-bazilika és kolostor egészen közel volt a lakóhelyünkhöz az Aventinuson, így a rend központi vezetésében dolgozó domonkos testvérekkel is kapcsolatba kerülhetünk, és képet kaphattunk a munkájukról. Néha például beugrott a nővérekhez egy teára Timothy Radcliffe, a rend akkori vezetője is.

– **Milyen út vezetett az egyetemi katedráig?**

– 2000-ben jöttem haza Rómából. Akkoriban indult a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola, illetve akkor még létezett a Sophia képzési forma, amely a hittanári szak anyagát adta le nyáron és év közben tömbösítve azoknak a szerzetes nővéreknek, akiknek a nappali képzési formára nem lett volna idejük. Lukács László piarista atya és Baternay Ágota Sacré Coeur nővér megkértek, hogy kezdjek el egyháztörténelmet tanítani mindkét helyen.

Hét év itthoni tanítás után lehetőséget kaptam arra, hogy visszamenjek Rómába, és dogmatikából is befejezzem a tanulmányaimat a doktorátussal a Gregorianán. A témám Aquinói Szent Tamás teológiai antropológiája volt. Ezután kezdtem dogmatikát is tanítani, nemcsak a Sapientian, hanem több más helyen is, például a Regnum Marianum Patkoló kurzusán, az Aquinói Szent Tamás Ökumenikus Közéleti Akadémián, a Jeunesse-Lumière katolikus missziós közösségben.

mányaimon keresztül kaptam meg az Aquinói Szent Tamás teológiájában való elmélyedés lehetőségét. Rendünk legnagyobb teológusának az emberről, Istentől és a világról olyan víziója van, amely a keresztény élet valamennyi területe számára fontos mondani-valót hordoz. Szent Tamás szemlélete szerint a teológia az a tudomány, amely mindenről Isten fényében szeretne beszélni. Nála a teológia még nem vált szét sok-sok diszciplínára. Többek között ez az egészben látás az, ami különlegessé teszi – holisztikusnak is nevezhetnénk ezt a megközelítést. A tamási látásmód azon alapul, hogy Isten az embert boldogságra teremtette, és a boldogságra akarja elvezetni a saját szabad cselekedetein keresztül. Az isteni kezdeményezést, a kegyelmet és az ember cselekvését, szabad akaratát Tamás harmóniában látja: az ember Isten partnere, nem versenytársa. Az erények gyakorlása az embert jóvá, így boldoggá teszi. Ez a látásmód ma is felszabadító tud lenni, bár néha túl optimistának tűnhet. Tamás nem a bűnnel foglalkozik elsősorban, hanem a boldogsággal és az erényekkel.

– **Hamarosan véget ér tizenkét éve tartó előljárói megbízatása, és ez a változás majdnem egybeesik a születésnapjával. Milyen érzések vannak Önben ezzel kapcsolatban?**

– A főnöknői megbízatás előtt hat évig voltam Budakeszin helyi előljáró. Úgy gondolom, a másokról való gondoskodás mindenki számára életfeladat. Hogy ezt előljáró-

IMAÓRA

Kútvölgyi Szűz Mária-engesztelőkápolna: engesztelő virasztás hazánk lelki megújulásáért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Oltáriszentség előtt. 22 órákor szentmise. Cím: 1125 Budapest, Galgóczy u. 49. (BKK: a Széll Kálmán térről a 128-as busszal a végállomásig, a Regőczy István térg.)

Az Örökimádás-templom (Budapest, IX. kerület, Üllői út 75–77.) szentségimádási rendje: hétköznap 8 órától 18 óráig, vasárnap 12 órától 18 óráig. Minden csütörtökön a 17 órákor kezdődő imaórán, majd az azt követő szentmisén előre felvett miseszándékokért imádkoznak. Minden hónap első csütörtökén Erdő Péter bíboros celebrálásával papi és szerzetesi hivatásokért, a másodikon a templom karitászcsoportjának szándékára, a harmadikon az imaládába elhelyezett szándékokért imádkoznak.

A Szent István-bazilika Mária-kápolnájában (Budapest, V. kerület, Szent István tér 1.) égi kérésre, huszonhat éve minden csütörtökön 20 órától péntek reggel 5 óráig engesztelő imavirasztást tartunk Magyarország, a magyarság lelki megújulásáért. 21 órákor mindig más atya mutat be szentmisét a két legszentebb Szív szándékára. Mindenkit szeretettel várunk! Imádkozunk együtt!

Elsőpénteki missziós konferenciabezédek a magyar családokhoz a városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest, XII. kerület, Csaba utca 5.). A 18 órákor kezdődő szentmisék után a kistemplomban beszélgetés az elhangzott homiliáról. Mindenkit szeretettel várunk. Bővebb információ: <https://www.varosmajoriplebania.hu/>

Kaposfüreden, Szűz Mária Efezusi Háza (7400 Kaposfüred, Állomás u. 61/a) várja az engesztelő híveket minden első szombaton 10 órától közös rózsafüzér-imádságra, melyet nemzetünk és hazánk lelki megújulásáért ajánlunk fel. Zarándokcsoportok bejelentkezése: Mezőfi Zoltán +36/70-363-7645. www.mariahaza.hu

Csobánka – Szentkúton a régi hagyományokhoz híven folytatódna a nagy múltú elsőszombati szentmisék. Mindenkit szeretettel várnak a festői szépségű Mária-kegyhelyen 2022. május 7-től október hónapig minden első szombaton a szentkúti kápolnában fél 11 órákor kezdődő ünnepélyes engesztelő rózsafüzér-imádságra és a 11 órákor kezdődő szentmisére.

Elváltakért és egyedül maradtakért mutatnak be szentmisét minden hónap első keddjén 17 órákor, a budapest-belvárosi Nagyboldogasszony-főplébánia-templomban (Budapest, V. kerület, Március 15. tér 2.). A szentmise után tematikus beszélgetésre hívják a résztvevőket.

LELKIGYAKORLAT

A Szent Gellért Lelkigyakorlatos Házban (2016 Leányfalu, Móricz Zsigmond út 141.) augusztus 25-én 18 órától 28-án 13 óráig Dr. Gál Péter atya lelkigyakorlata. Szeptember 21-én 18 órától 24-én 13 óráig Barsi Balázs atya lelkigyakorlata: „Házaspárok, újítsátok meg szerelmeiteket!” címmel. Elérhetőség: 06/26-383-212, 06/30-466-0749

Hivatásztisztázó lelkigyakorlatot tartanak Dömösön, 17-35 év közötti férfiak számára 2022. augusztus 25-e, csütörtöktől augusztus 28-a, vasárnapig. Jelentkezni lehet: Csépanyi Gábor atyánál, e-mail: gabcsep77@gmail.com. Jelentkezési határidő: augusztus 10., szerda.

LELKINAPOK

Lelkinapokat tartanak a fogyatékkal élőek hozzátartozói számára Csobánkán, a Segítő Nővérek Rendházában (2014 Csobánka, Templom köz 4.) július 22-én, pénteken 9 órától július 25-én, hétfőn 14 óráig. Kísérik: Czako Agnes SA és Mihály Mária SA. Jelentkezés és információkérés telefonon 06/26-321-123, e-mail-ben: segitonoverekcsob@gmail.com. Jelentkezési határidő: 2022. július 17., vasárnap.

Élet-öltő - Alkotó lelkínapok lesznek Csobánkán azoknak, akiknek az alkotás imádság, 2022. július 28-án, csütörtökön délelőtt 10 órától július 31-én, vasárnap kora délutánig a Segítő Nővérek Rendházában (2014 Csobánka, Templom köz 4.). Kíséri: Czako Agnes SA. Jelentkezési határidő: 2022. július 24., vasárnap.

BÚCSÚ

Búcsúszentlászlón nagyszülők zarándoklata és járművek megáldása lesz 2022. július 24-én, vasárnap. 11 órákor Márfi Gyula ny. veszprémi érsek mutat be ünnepi szentmisét, közreműködik a templom kórusa és a Zala Brass fúvósegyüttes.

Az autók megáldásának több mint négy évtizedes hagyományával rendelkező szántódpusztai Szent Kristóf-búcsú szentmiséjét 2022. július 30-án, szombaton este 19 órákor, Szántódpusztán Kovács József, a Szeged-Csanád Egyházmegye általános püspöki helynöke végzi. Az autók megáldása - a szokott módon - a szentmise végén lesz.

HÁLAADÁS

Jubiláns házaspárok hálaadása lesz Győrben, 2022. szeptember 3-án, 10 órákor a Püspökvár udvarában (9021 Győr, Káptalandomb 1.) Azon házaspárokat várják, akik ebben az esztendőben ünneplik szentségi házasságkötésük 5., 10., 15. (stb.) évfordulóját. Az eseményre való regisztráció minden esetben a plébánián történik, jelentkezési határidő: legkésőbb 2022. augusztus 10-én, 24 óráig. A sikeres regisztrációról, illetve a tudnivalókról az illetékes plébános ad tájékoztatást a házaspároknak. Bővebb információ: <https://gyor.egyhazmegye.hu>

ZARÁNDOKLAT

Mentősök zarándokolnak július 16-án Mátraverebély-Szentkútra. Aki a mentődolgozói hivatást választották, és hitük megerősítése érdekében szeretnének részt venni a gyalogos zarándoklaton, közben elmélkedni és válaszokat kapni kérdéseikre, azoknak a szécsényi templom mellett 5.45-kor lesz a találkozó. Onnan indul a búcsú, amelyhez Nógrádmegyében és Lucfalván is lehet csatlakozni. A 18 órai szentmisét követően Dr. Csókay András idegsebész tanúságtévő előadása következik. Másnap, vasárnap 11 órákor a Kármelheji Boldogasszony-búcsún Berta Tibor tábori püspök celebrálja a szentmisét.

MEGHÍVÓ

Görögkatolikus Szent Liturgia libanoni Szent Charbel remete tiszteletére és közbenjárását kérve, ereklýés áldással Budapestén 2022. július 22-én, pénteken 18 órákor a gazdagréti Szent Angyalok róm.kat. templomban (Budapest XI. kerület, Gazdagréti út 14.). A szertartást bemutatja: Kocsis Tamás dél-budai görögkatolikus szervezőlelkész. A szertartás előtt fél órával lehetőség van közös áhítaton részt venni a templomban, valamint a sekrestyében szándékok felírati. Minden érdeklődőt szeretettel várnak. Bővebb információ: <https://szentangyalok.hu>

Egészségügyi dolgozók szentmiséje lesz július 23-án, szombaton 18 órától az óbudai Főplébánia-templomban (Az Árpád híd budai hídfőjénél), a Curate Infirmos Közösség és a főplébánia szervezésében, Szent Pantaleon vértanú orvos és Boldog Zdenka vértanú rtg.-asszisztensnő ünnepén, a járványok és csaták egészségügyi hőseinek tiszteletére és áldozatainak emlékére. Főcelebráns: Tercsi Zoltán protonotárius kanonok. Imádkozunk együtt az áldozatokért és gyógyítóinkért!

FELVÉTELI

A debreceni Szent László Katolikus Szakkollégium felvételt hirdet a 2022/23-as tanévre azon egyetemista fiúk számára, akik egyetemi éveiket egy tartalmas, dinamikus fejlődő, családi közösségben szeretnék eltölteni. Szeretettel várjuk azon fiatalok jelentkezését, akik elhivatottak egy fiatalos keresztény közösség építésére, valamint a mindennapok során szeretnék megélni keresztény hitüket. A Szakkollégiumba a Debreceni Egyetem bármely nappali tagozatos képzésén résztvevő hallgató jelentkezhet. A felvételi űrlap beküldési határideje: 2022. augusztus 3. Bővebb információ: <http://delelkes.dnyem.hu>

A Szent Pál Katolikus Szakkollégium – Collegium Paulinum –, mely Sopron történelmi belvárosában található, felvételt hirdet nappali tagozatos egyetemi hallgatók számára a 2022/23-as tanév első félévére. Azon diákok jelentkezését várják, akik nyitottak és elkötelezettek a keresztény értékek iránt, fontosnak tartják a közösségi életet, nyugodt és életvidám otthont keresnek a tanulmányaikhoz, szeretik a változatos kulturális programokat, valamint a lelki építkezést. A jelentkezés határideje: 2022. augusztus 5. Bővebb információ: www.paulinum.hu/felveteli

NYÁRI EGYETEM

Domonkosok Magyarországon - Domonkos nyári egyetem Vasváron 17-25 éves fiatalok számára, 2022. augusztus 1., hétfő – 2022. augusztus 4., csütörtök között. A programok között szerepel többek között: ismerkedés a várossal, a domonkos renddel, valamint filmvetítés és előadások. A részvétel ingyenes, minden érdeklődőt szeretettel várnak. Bővebb információ: <https://domonkosok.hu>.

KIÁLLÍTÁS

Covid-19: büntetés vagy kegyelem...? 2 címmel különleges és elgondolkodtató tárlatot nyitottak meg április 2-án, szombaton délután a budapest-terézvárosi Avilai Nagy Szent Teréz-templom altemplomi kiállítótermében (Budapest, VI. kerület, Pethő Sándor u. 2., a Nagymező és a Király utca sarkán.). Topor Márta, Kecskés Viktor és Kiss György fotókkal, installációkkal mutatják be azt, ami az emberiséget és szűkebb környezetüket érte az elmúlt két évben. A tárlat megtekinthető hétköznapiokon 7.30-12 óra és 15-19 óra között, vasárnap és ünnepnapon 8.30-13, valamint 16.30-19.30 óra között. Mindenkit szeretettel várnak.

„Formák és színek a kőzetek világában” című, gazdag és szakmailag igen értékes hagyatéki kiállítás nyílt Fehér Tamás, a 2020-ban elhunyt geológus gyűjteményéből. Az anyag értéke ma már részben felbecsülhetetlen, hiszen a kollekciónban szereplő kőzetek lelőhelyei közül több is akad, melyet már nem érhetnek el a gyűjtők. A kiállítást július 1-től augusztus 31-ig a Líceumban (3300 Eger, Eszterházy tér 1.), minden nap 9.30-18 óra között tekinthetik meg az érdeklődők.

KONFERENCIAFELHÍVÁS

„Premontreiek 100 éve Gödöllőn” címmel, a gödöllői premontrei gimnázium, konviktus és rendház alapításának 100. évfordulója alkalmából a Gödöllői Premontrei Apátság, a Gödöllői Városi Múzeum és a Gödöllői Királyi Kastély tudományos konferenciát szervez a gödöllői premontreiek letelepedéséről, intézményrendszerük történetéről, a premontrei szerzetesek, tanárok, diákok és Gödöllő kapcsolatrendszeréről 1923-tól napjainkig témában. A konferencia időpontja: 2023. november 29. (szerda), helyszíne a Gödöllői Királyi Kastély. A szerzetesi, oktatási-nevelési, hagyományos intézménytörténeti áttekintések mellett várják az új kutatási eredményeket bemutató, illetve a módszertanilag újszerű előadásokat. A konferenciára – a meghívott előadók mellett – senior és fiatal kutatók jelentkezését egyaránt örömmel fogadják. A konferencia előadásaiból szerkesztett tanulmánykötetet jelentetnek meg. Az egyes előadások időtartama 20 perc. A konferenciára jelentkezni az előadás tervezett címével, rövid (maximum 300 szavas) összefoglalójával, az előadó rövid (maximum 200 szavas) önéletrajzával lehetséges. Kéri, hogy jelentkezésükben tüntessék fel az előadás témájához kapcsolódó legfontosabb levéltári források, illetve szakirodalom jegyzékét is (maximum 5–5 tételt)! A jelentkezéseket 2022. szeptember 30-áig várják a premontreiek100@gmail.com e-mail címre.

VIRRASZTÁS

A budapesti Szent István-bazilikában 2022. augusztus 14-én, vasárnap 20 órától augusztus 15-én, hétfőn 05 óráig ima és engesztelő virrasztás lesz hazánkért, a magyarság lelki megújulásáért, Magyarorszáért. 14-én éjfélkor szentmisét mondanak a Mennybe fölveti Boldogságos Anya köszöntésére.

TÁJÉKOZTATÁS

Az Esztergomi Bazilikában 2022. május 1-jétől a tíz főt elérő csoportok látogatása esetén kötelező az audio-guide használata, hogy a Bazilikában az egy időben látogató csoportok ne zavarják egymást. Kéri, hogy a csoportok ezután már audio-guidal érkezzenek. Amennyiben nem rendelkeznek ilyen készülékkel, előzetes bejelentés esetén tudnak bérelni a helyszínen, költségtérítés mellett.

ELTARTÁS

ELTARTÁSI, ÉLETJÁRADÉKI szerződést kötnék budapesti vagy egri ingatlanért, ottlakás nélkül, akár plébánosi ajánlással. T: 06/70-300-4988

RÉGISÉG

A VISNYEI GALÉRIA régiséget vásárol. Budapest, VII. ker., Dózsa György út 44. T.: 06/1-321-7000

PAPÍR- ÉS FÉMPENZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átvesszünk. Budapest, VI. kerület, Andrássy út 16. T.: 06/1-266-4154. Nyitva: hétfő–szerda 10-17, csütörtök 10-19 óra között.

A hirdetések tartalmaért és azok valóságáért a hirdető vállal felelősséget.

Tisztelt Olvasóink!
Az egyházi közleményeket és híreket szerkesztve közöljük. Megértésüket köszönjük.
A szerkesztőség

MÁRIARADNAI BÚCSÚ
október 6-8. | 3 nap | 57.900 Ft/fő
LOURDES-I ZARÁNDOKLAT (REPÜLŐVEL)
október 6-9. | 4 nap | 229.900 Ft/fő
MEDJUGORJEI ZARÁNDOKLAT
október 18-22. | 5 nap | 82.900 Ft/fő
ZARÁNDOKLAT RÓMÁBA
október 24-30. | 7 nap | 199.900 Ft/fő
ZARÁNDOKLAT LENGYELORSZÁGBA
október 26-30. | 5 nap | 89.900 Ft/fő
SZENTFÖLDI ZARÁNDOKLAT AZ ADVENTBEN
nov. 28 - dec. 4. | 7 nap | 449.900 Ft/fő
VIA SACRA ZARÁNDOK UTAZÁSI IRODA
+36 20 500 5050
www.viasacra.hu

Fedezzük fel a Tisza-tavi templomok útján a Tisza-tó környékének vallási értékeit!

A Tisza-tó környékének templomai összefogtak és létrehoztak egy 26 helyszínből álló különleges vallásturisztikai útvonalat, amelyen a térség templomait, vallási tematikához kapcsolódó érdekes látnivalóit látogathatjuk sorba.

Történelmi emlékhelyek, nyugalom, elmélyülés, a hétköznapi rohanásából való kikapcsolódási lehetőség várja azokat, akik ellátogatnak egy-egy helyszínre. Az útvonal kerékpárral, vagy akár gyalogos zarándoklatként is bejárható, de indulás előtt érdemes egyeztetni a meglátogatni kívánt helyszínek gondnokaival. Több helyen vezetett helyszínbéjárásokon is részt vehetnek az egyénileg vagy csoportosan érkező látogatók. Katolikus, református, zsidó és világi helyszínek egyaránt részei az útnak, segítve az egyes felekezetek szokásainak, értékeinek megismerését, a vallások közötti összefogást. Az útvonal bejárását Tiszafüredről, Abádszalókról, Fegyvernekről vagy Karcagról indulva érdemes elkezdni. Friss információkért, aktuális programokért érdemes követni a @templomok.utja Facebook és Instagram oldalakat. Szeretettel várjuk.

SZÉCHENYI 2020

Európai Unió
Európai Regionális Fejlesztési Alap

BEFEKTETÉS A JÖVŐBE

MAGYARORSZÁG KORMÁNYA

Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu
Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu
Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása:
+36/1-317-3933; aprohirdetes@ujember.hu; <http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>
Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3132; terjesztes@ujember.hu
Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén.
Egyéni egypéldányos előfizetés belföldről negyedévre: 4050 Ft, fél évre: 8100 Ft, egy évre: 16 200 Ft.
Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).

Ujember KATOLIKUS HETILAP

Kiadja a Magyar Kurír
Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán.
Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft. • **Ügyvezető:** Tolonics Gergely
ISSN 0133-1205
KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.
LAPZÁRTA: 2022. JÚLIUS 11.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István
Lapszerkesztő: Baranyai Béla • **Lapszerkesztő-helyettes:** Körössi László
Szerkesztőség: Agónás Szonja, Benke Zsuzsa, Bodnár Dániel, Bókay László, Borsodi Henrietta, Fabián Attila, Gátas Judit, Horogszegi-Lenhart Enikő, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Vámosy Erzsébet, Verestői Nárcisz
Olvasószerkesztő: Kodlík Bernadett
Korrektor: Szántó István • **Tördelés:** Bukovszki Antal
Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.
Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • **Tel.:** +36/1-317-3933
www.ujember.hu • **e-mail:** ujember@ujember.hu

Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu
Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu
Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása:
+36/1-317-3933; aprohirdetes@ujember.hu; <http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>
Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3132; terjesztes@ujember.hu
Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén.
Egyéni egypéldányos előfizetés belföldről negyedévre: 4050 Ft, fél évre: 8100 Ft, egy évre: 16 200 Ft.
Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).

Ami véd, és ami korlátoz

A Szeged-Csanádi Egyházmegye ifjúsági tábora

„Bevállalod?” – ezzel a mottóval rendezte meg július 4. és 10. között a Szeged-Csanádi Egyházmegye idei ifjúsági táborát, „Határaink: Mi véd, mi korlátoz? Meddig menjek el, és mikor kell fessegetnem határait?” témájában. Élményprogramok, beszélgetések, lelkinap, Face2face imaest, Pécsi Rita előadása, tanúságtételek, sok sport, játék – az egyházmegyei ifjúsági tábor első napján vendégeskedtünk.

Kánikulában kezdődött el a Szeged-Csanádi Egyházmegye ifjúsági tábora. Domaszék-Zöldfás kis templomában szinte szaunában érezzük magunkat a nyitószentmisén. A padok megteltek, a tábor, mely a 2003-as indulása óta hozzátartozik az egyházmegye életéhez, és melyet immár a 19. alkalommal rendez meg az Ifjúságpasztorációs Iroda, teltházas. A 13-18 év közötti résztvevők között sok a visszatérő, a kiöregedett, hűséges és aktív táborozók pedig csoportvezetőként jönnek vissza – nekik köszönhető az a légkör, mely annyira vonzóvá teszi a tábort.

A helyszínről szolgáló homokhatársági Domaszék egykori központja a kis templommal, egy hajdani iskolaépülettel kiegészülve ma az egyházmegye Zöldfás Lelkigyakorlatos Házaaként működik. Serfőző Levente, az egyházmegye ifjúságpasztorációs felelőse mutatja be a szentmisét, a most májusban szentelt két diakónus, Aleksza János és Tapodi Krisztián segédletével. Levente atya homíliájában feltett kérdéseiről vezetik be a tábor témáját: Milyen határok, keretek, szabályok között élünk? Melyeket szabnak meg mások a számomra, és melyeket jelölök ki én magam? Miért van szükség egyáltalán határookra? Mikor korlátoznak, és mikor segítenek? Miért érdemes fessegetnünk a határokat? E kérdések köré szerveződik a tábor. Uzsalyiné Pécsi Rita előadása mellett a csoportbeszélgetések, a közös játékok és az élményprogramok is ahhoz segítik hozzá a résztvevőket, hogy megtalálják saját válaszaikat.

A program ismerkedéssel kezdődött. A résztvevőket településenként szolgáltatták ki a Szeged-Csanádi Egyházmegye térképéhez, ahol röviden bemutatnák lakóhelyük egy-egy különlegességét, értékét. A Mezőtúrtól Apátfalvái és Mórakalmotól

pedig a saját egyházközségében vált a közösségi élet motorjává. A Szent Gellért Szeminárium öt egyházmegyes kispapja, valamint a korábbi táborozók segítőként kapcsolódnak be a szervezésbe” – mutatja be magukat Serfőző Levente.

A csoportvezetők a kezdés előtt két nappal érkeztek meg. Serfőző

kában megismert, és itt elkészített dobójátékot. A fák alatt, az épület lépcsőin kisebb-nagyobb csoportok beszélgetnek, kártyáznak. Telefont senkinél sem látunk. A szervezők eleve kérik, ne hozzanak magukkal elektronikus eszközt a fiatalok, akik hozzátartozóikkal este hat és hét óra között tudnak telefonálni.

hogy próbáljuk megismerni őket: „A géphasználat – a közösségi média és a játékok – idegrendszeri hatása megegyezik a kábítószerével: ezek is úgy vannak felépítve, hogy ne engedjék el az embert.” Pécsi Rita szerint ennek akkor merül fel a veszélye, ha az embernek több a virtuális kapcsolódása, mint a valós. Ebben az



Levente és Tapodi Krisztián, Engi Vera és Losonczy Gréti táborvezetők felhívására már februártól folytak az előkészületek, a tábor előtti hétvége így főként a csapatépítésről szólt. Az új beavatási szertartáson vettek részt. Az IPC munkatársai lelki ösvényt állítottak össze számukra. A kápolnából induló útjuk végén fáklyák fényénél vehették át zöld táborpólóhoz tartozó, szintén zöld színű, saját névre gravírozott bögrét, valamint egy nekik szóló levelet, melyben megfogalmazták számukra, mennyire fontos jelenlétük, és mennyire számítanak a munkájukra, talentumaikra. A táborban a vezetők napja 6 óra 40-kor indul szentségimádással a kápolnában, este pedig értékelő, előretekinthető megbeszéléssel zárják a napot. Kettesével vezetnek a csoportokat, és ők állítják össze a vetélkedőket is: kovászoként vannak jelen, akik mindenbe belekapcsolódnak.

A résztvevőket hét órákor ébresztik. A közös templomi ima után következik két turnusban a reggeli, majd kezdődik a program. A nap során kötött és szabadprogramok vált-

Az évek során kialakult a programstruktúra. Mire nyitja a tábort, a záró misét pedig rendszerint Kiss-Rigó László püspök mutatja be. A péntek lelkinap, melyen a fiatalokat megszólító módon hozzák közel az imádásokat. Idén a forgószínpad a lelkiismeret-vizsgálat témájával és

esetben ugyanis nem elégül ki az éhatékonyságunk, mely emberi alapszükségletünk. Figyelemzavar, memória- és koncentrációs csökkenés, a testérzékelés megszűnése, a motiválhatóság akadályoztatása jellemzi a túlzott géphasználat. „A virtuális tapasztalat nem alkalmas az életfela-



egy lelkitükör összeállításával egészül ki. Ezt Face2face imaest zárja, ahol a fiatalok élhetnek majd a megismert imaformákkal. A táborban rendszeresek a kirándulások is, melyeken az egyházmegye településeit keresik fel a résztvevők. Az elmúlt közel két évtized alatt már sok helyszínt bejártak, idén Makó a célpont. Elhagyhatatlan program a mórakalmi fürdőzés, amit a város is támogat. A szórakozás a főszerep a Christian Party-n, melyre kiöltöznek, és ahol a vezetők szolgálják ki a táborozókat.

Idén több szálon közelítik meg a kiválasztott témát. Egy fiatal házaspár, Lele Máté és Kispéter Anna a párkapcsolatban megélt határok kérdését boncolgatja közösen a fiatalokkal, míg Paulik Fecő, a mozgásban teljesen korlátozott, szájjal festő festőművész, illetve a Vakok Egyesületétől egy fiatalember az emberi élet határainak kérdését fogja fessegetni. Pécsi Rita előadása a virtuális világban való jelenlét hatásait és határait állította a középpontba. A neveléskutató kutatásokra hivatkozva arra hívja fel a figyelmünket, hogy a virtuális világ hatással van az idegrendszerünkre, s ezáltal a képességeink fejlődésére is. Ezzel nem azt akarja sugallni, hogy dobjuk el ezeket a nagy erejű eszközöket, hanem

datok elvégzésére” – vallja. A függés elkerülésének biztosítéka, ha életünkben vannak valóságos kapcsolatok és közösen szerzett élmények, ha van mozgás, izgalom, kaland, vagyis valódi érzelmek. „Ezek adják meg a valahova tartozás és a képes vagyok érzését, melyek alapszükségletek életünkben” – figyelmeztet felelősségünkre az előadó.

A tábor első napján vagyunk jelen. Az arcokon félnétség bujkál, hiszen ez egy új a helyzet, ahol még



idegenek egymásnak a társak, de érezhető már az a légkör, melyben könnyű lesz feloldódni. Ezt fogalmazza meg az iskolánövér szege di gimnáziumában, a Karolinában érettségizett Lajkó Bianka is. „Ahogy belépek a táborba, érzem, hogy szeretve vagyok, hogy jó helyen vagyok. Az első táborba én is félve jöttem, féltem az új helytől és társaságtól. De hamar feloldódtam, és biztos vagyok benne, legkisebbek is így lesznek. Mi próbálunk nyitottan közeledni feléjük, bátorítjuk, biztatjuk őket.”

Tapodi Krisztián szerint a tábor erőssége ez a jó atmoszféra, ami a csoportvezetők lelkesedésének és gyerekközpontságának köszönhető. „Mindenki egy célért van itt, azért, hogy a gyerekek jól érezzék magukat.” A papnövendék számára az a meghatározó kérdés, hogyan adható át a fiataloknak a hit. „Valamilyen szinten mindenki kötődik az Egyházhoz, mégis sokszor távolról kell indulni, amikor a hiteléről beszélünk. Olyan légkört próbálunk teremteni, melyben mindenki megtalálja a helyét, és tovább tud lépni saját istenkapcsolatában. A kamaszok korosztálya sajátosan kapcsolódik az Egyházhoz. Nem a vasárnapi miséken keresztül, hanem sokkal inkább egy közösségen, vagy néhány évvel idősebb példaképeken, vagy éppen egy táboron keresztül. A táborban az alapokat igyekszünk letenni, amelyekre később a felnőtt hit épülhet rá. Ehhez kell ez a légkör, ez a közösség.”

Krisztián idén már a tábor egyik vezetője. Pappá szentelése előtt egy évvel igen értékesnek tartja az itt szerzett gyakorlatot. „A csoportvezetők belevihetik egyéni ötleteiket a programokba, a tábori napok felépítésébe. Egyenrangúként tudunk működni, ami példát mutat nekem a jövőre nézve, hogyan kell vezetni és mindenkit meghallgatva együtt dolgozni, együtt haladni. A személyiség formálódása szempontjából is sokat kapok. Megtapasztalom, mi van jó, de azt is, mi van rossz, és az azt is, mi van rossz.”

Levstok Benedikt évekig táborozott, de most már ő a táborvezető. A másodéves joghallgató örül a kapott bizalomnak. „Az első, akkor még Gyulán tartott tábor meghatározó élményt jelentett a számomra. Emlékszem, ahogy egy alkalommal Kiss-Rigó László püspök atya kapusmezt öltött, hogy a negyven-ötven fiú tizenegyeseket rúghasson neki. A püspök atya állta a sarat: alig valaki tudott neki gólt lőni.” Benedikt az élmény hozta vissza a táborba, és az élmény hozta vissza a táborba, és az élmény hozta vissza a táborba, és az élmény hozta vissza a táborba. A közösség, a kapcsolatok, és a hit felé tett lépések a legfontosabbak – értékeli az együttléte Serfőző Levente oktatási helynök. Az egy hét gyorsan elszalad, de a barátságok megmaradnak. Az IPC lelkinapjai, a Szent Gellért Találkozó segít ezek ápolásában, míg jövőre aztán újra találkozhatnak a Zöldfásban.

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila



Gyuláig szinte mindenhol érkező hetven résztvevő és húsz segítő az egyházmegye valamennyi részét képviselte. Mivel a tábor támogatott, a középiskolások csak papi ajánlással jutnak be. Így is voltak idén olyanok, akik a korlátozott kapacitások miatt várólistára kényszerültek. „A tizenkilenc év alatt két generációnyi fiatal nőtt fel. Szerelmek születtek, házasságok kötődtek. Néhányan IPC-munkatársak lettek, a többség

ják egymást. „Az első táborainkat telezsúfoltuk programokkal. A kapott visszajelzésekből viszont az derült ki, hogy a fiatalok szeretik a szabadon kitölthető időket, ezért a programok közé 30-40 perces szüneteket iktatunk be” – mondja Levente atya. A Zöldfás Adottságai egyébként kiválóak. Az épület melletti röplabdahálónál folyamatos a játék, hátul focimérkőzés zajlik. A térköves részen felállították a Corn hole-t, az Ameri-

HÍREK KÉPEKBEN

• Oklevélátadó ünnepséggel zárult július 8-án és 9-én az Eszterházy Károly Katolikus Egyetem (EKKE) 2021/22-es tanéve, amely az egri felsőoktatás történetében a 248. tanév volt. Július 8-án 539 végzős vette át az oklevelét a Líceum díszudvarán. Jászberényben 151 végzős hallgató kapta meg a tanulmányok lezárását igazoló diplomáját. Idén először vehetett át kettős diplomát (double degree) az egri katolikus egyetem hallgatója. Takács Réka szőlész-borász alapszakon Bordeaux-ban és Egerben megszerzett kreditjeit elismertette, július 7-én sikeres záróvizsgát tett Franciaországban. Az Eszterházy Károly Katolikus Egyetem történetében ő az első hallgató, aki közös képzésben szerzett oklevelet.



• Június 17-én és 24-én egészségügyi dolgozók látogattak a szegedi dómba és a látogatóközpontba. A programot a Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorális Helynökségének Szent Dömötör Kórházlelkészi Szolgálatja szervezte, hogy a fáradtságos munkából egy kicsit kiszakítsa a deszki, hódmezővásárhelyi és makói kórházakban dolgozókat, akik közül több mint negyvenen fogadták el a meghívást. A kirándulásra az érdeklődők családtagjait is hívták. A résztvevők meghallgatták a Magyarok Nagysz Szonya-székesegyházról és a Dömötör-toronyról szóló idegenvezetést, valamint megtekintették a dóm tornyából látható panorámát.



A kirándulásra az érdeklődők családtagjait is hívták. A résztvevők meghallgatták a Magyarok Nagysz Szonya-székesegyházról és a Dömötör-toronyról szóló idegenvezetést, valamint megtekintették a dóm tornyából látható panorámát.

Bemutatták a 2025-ös szentév logóját

A 2025-ös szentév mottója – „A remény zarándokai” – váljon hiteles, megtapasztalható tartalommal a világ számára – ezt a célt fogalmazta meg Pietro Parolin bíboros államtitkár június 28-án a vatikáni Apostoli Palotában azon az eseményen, melyen bemutatták a 2025-ös szentév hivatalos logóját.



A bíboros hangsúlyozta: az utóbbi évek és hónapok eseményei szinte kötelezik az Egyházat arra, hogy rámutasson a reményre, amely a többi isteni erénnyel együtt – mint a hit és a szeretet – a keresztény élet alapját képezi, és mindenkit arra szólít, hogy legyen egy jobb világ felelős építője.

A 2025-ös szentév logóját Rino Fisichella érsek, az Új Evangelizáció Pápai Tanácsának volt elnöke mutatta be. A négy stilizált emberalak (egy piros, egy sárga, egy zöld és egy kék figura) a világ négy sarkából érkező emberiségre utal. Mindegyikük átöleli az előtte álló alakot, kifejezve a szolidaritást és a testvériséget, amelyeknek egyesíteniük kell a népeket. A sorban az első emberalak a keresztbe kapaszkodik, ami a hit jelképe, és amely kapcsolódik a horgonyhoz, a remény szimbólumához, amiről soha nem lehet lemondani. A négy figura alatt látható hullámok azt jelképezik, hogy az élet hajója nem mindig halad nyugodt vizeken.

Nem véletlen az alakok színe sem: a piros a szeretetet, a cselekvést és a javakban való osztozást jelképezi; a sárga-narancssárga szín az emberi

melegséget fejezi ki; a zöld a békét és a kiegyensúlyozottságot idézi; a kék pedig a biztonságra és a védelemre utal. A kereszt és a horgony fekete-szürke színe a tekintélyt és a belső tartást jelképezi. A kép azt is ábrázolja, hogy a zarándok útja nem egyéni, hanem közösségi, amely a kereszt felé tart. A kereszt is mozgásban van, az emberek felé hajol, hogy elébük menjen, és soha ne hagyja magukra őket, hanem felkínálja a jelenlét bizonyosságát és a remény biztonságát.

A logót a 2025-ös jubileumi év zöld színnel írt latin nyelvű mottója teszi teljessé: Peregrinantes in Spem (A remény zarándokai). Fisichella érsek úgy fogalmazott: a logó egy „iránytű”, amelyet követni kell”, továbbá kifejezi az identitást és a sajátos spirituális témát, magába foglalva azt a teológiai jelentést, amely körül kialakul és megvalósul a jubileumi szentév.

A szentév programjait szervező Új Evangelizáció Pápai Tanácsa május 20-ig nyílt pályázatot hirdetett egyének és csoportok részére, hogy elkészítsék a hivatalos logót. A pályázaton részt vettek diákok, grafikai stúdiók, szerzetesi in-

tézmények, művészettörténészek; a világ 48 országának 213 városából 294 munka érkezett be. A résztvevők életkora a 6 évestől a 83 évesig terjedt. Egy bizottság értékelte a pályamunkákat a következő három kritériumot figyelembe véve: lelkipásztori – hogy a jubileum üzenete könnyen érthető legyen; műszaki-grafikai – hogy a kép lehetővé tegye a könnyű reprodukciót; esztétikai – hogy a jól elkészített rajz magával ragadó legyen. Ezután Ferenc pápa elé terjesztették a három „döntőbe került” tervet, hogy kiválassza a számára legmegkapóbbat. „A választás a pápa számára sem volt könnyű” – mondta Fisichella érsek. Miután többször is megtekintette a tervezeteket, választása végül Giacomo Travisani rajzára esett.

Forrás: Vatikáni Rádió
Fotó: Új Evangelizáció Pápai Tanácsa
Facebook-oldala

Hogyan ünnepeljük meg a nagyszülők és idősek világnapját?

A nagyszülők és idősek világnapjának másodszori megünnepelésével ez a nap is belép egyházi közösségeink rendszeres lelkipásztori programjai közé. A világnapot minden évben július negyedik vasárnapján – idén július 24-én – tartjuk. A plébániai, egyházmegyei és más egyházi közösségi liturgiák kialakításához nyújt segítséget a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) Családügyi Bizottsága.

A Szentatya arra hív bennünket, hogy tudatosítsuk az idősek jelentőségét országunk és közösségeink életében, és ezt ne epizódyszerűen, hanem strukturálisan tegyük. Ez azt jelenti, hogy az idősekkel kapcsolatban nem vészhelyzetet kell megoldanunk, hanem hosszú távú lelkipásztori munka alapjait kell leraknunk. Szemléltetésre van szükség közösségeinkben, félre kell tenni azokat az okfejtéseket, amelyek az időseket távoli és idegen személyekként kezelik, akikről gondoskodni kell. Alakítsunk ki olyan pasztorális gondoskodást, amelyet a rendszeresség és a hosszú távú tervezés jellemez!

Az Apostoli Penitenciária idén is teljes búcsút engedélyez azon időseknek, akik részt vesznek a világnap alkalmából tartott szertartásokon, és mindazoknak, akik a világnapot közvetlenül megelőző vagy azt követő napokban meglátogatnak egy egyedül élő idős embert. A látogatás ugyanis – írja Ferenc pápa a

világnapra szóló üzenetében – „az irgalmaság egyik cselekedete korunkban”.

A pasztorális segédlet segítséget szeretne nyújtani a Szentatya felhívásának megvalósításához, hogy minden egyházmegyében, egyházközségben és egyházi közösségben megünnepeljük ezt a napot. Lelkipásztori eszközöket kíván nyújtani ahhoz is, hogy előretekint-



ve a jövőre lerakjuk az idősekről való gondoskodás alapjait.

A Szentatya üzenete, a pápai katekézisek, az ima mind-mind olyan eszközök és lehetőségek, amelyeket jól fel lehet használni a világnappal kapcsolatos programok előkészítéséhez, megszervezéséhez.

Forrás: Családegyszahaz.hu, az MKPK Családügyi Bizottságának honlapja
Fotó: Merényi Zita

Megjelent az Új Ember 2023-as Kalendárium

Az Új Ember 2023-as Kalendáriumában ismét sok érdekes írással találkozhatnak olvasóink. A hagyományokhoz híven a friss szerzői művek mellett hetilapunk archívumából válogatott versek, novellák és cikkek is helyet kaptak a kiadványban.

Kalendáriumunk tartalmából:

Madách Imre 1823. január 20-án született Alsósztrégován, és itt is halt meg 1864. október 5-én. Drámaírói munkásságának két kiemelkedő alkotása a kétségtelenül világirodalmi színvonalú emberiségdrámája, Az ember tragédiája (1861) és az ugyancsak kiemelkedő értékű képielő Mózés (1861) című színmű. Születésének 200. évfordulója alkalmából ennek a két művének ismertetésével emlékezünk rá. Felidézzük a 150 évvel ezelőtt született Lisieux-i Szent Teréz alakját, a hatvan éve elhunyt Sík Sándor művészetét, és közreadjuk a 100 éve született Nemeshegyi Péter jezsuita szerzetes egy írását is.

Ferenc pápa a megszentelt élet napja alkalmából elmondott szentbeszédében a „Mi mozgató bennünket, mit lát a szemünk, mit tartunk a karunkban?” kérdéseket szegezi nekünk – nem csak a szerzeteseknek. Szent Bálint napjához kapcsolódóan olyan 19–20. századi szent életű házaspárok életéből adunk egy kis ízelítőt, amelyeknek lega-

lább az egyik tagját már kanonizálták, és a másikuknak is elindult a boldoggáavatási eljárása.

Kránitz Mihály teológia-professzor a hatvan évvel ezelőtt megjelent Pacem in terris kezdetű szociális enciklikáról beszél egy interjúban. 75 évvel ezelőtt államosították a katolikus iskolákat. E történelmi eseményt az Új Ember hetilap cikkeinek tükrében mutatjuk be.

Ujvári Csaba, a szentendrei Ferences Gimnázium tanára végigjárta az El Caminót, élményeit megosztotta velünk és olvasóinkkal. Bemutatjuk az ukrainai Sant'Egidio közösséget is.

Mint minden évben, ezúttal is több művészeti tárgyú írást olvashatnak a Kalendáriumban. A magyarországi modernizmussal és a Várkert Bazár Vásárhelyi művészlet – 1900–1990 című kiállításával is foglalkozunk, emellett exkluzív interjú olvashatnak Mariton Éva operaénekesessel.

Giotto di Bondone életműve betetőzésének tartják ép-ségben megmaradt freskósorozátát, amely a padovai Scro-



vegni-kápolna teljes belső fal-felületét borítja. Kalendáriumunk borítóján és hónapkezdő képein ezekből a kivételes alkotásokból mutatunk be válogatást.

2003. március 23-án avatta boldoggá Szent II. János Pál pápa Batthyány-Strattmann Lászlót, aki férjeként, család-apaként és a betegek gyógyítójaként egyaránt Krisztus tanúja volt. Kiadványunk hónapokat nyitó írásában – amelyek az Új Emberben jelentek meg 2003 elején – szeretnénk minél jobban megismertetni olvasóinkkal a szegények orvosának személyes példáját és családja történetét.

A hónapokat Schmidt Egon jegyzetei zárják.

(bb)